

Giới thiệu Chỉ Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)

Thể loại: Hiện đại

Nhân vật chính: Viêm Cảnh Hi, Lục Mộc Kinh

Buổi hào môn thịnh yến đầy lại có một cái bẫy, vị hôn phu của cô vì muốn đoạt được nữ nhân yêu mến mà đem cô lên giường của chú út hần.

Phóng viên xông vào cửa hỏi: "Xin Lục tổng cho biết, các người là quan hệ thế nào?"

Lục Mộc Kinh ưu nhã ôm lấy bả vai cô mà hỏi lại: "Chúng tôi ngủ cùng nhau, người nói là quan hệ như thế nào?"

Phóng viên: "Viêm tiểu thư, không phải Lục tiên sinh chính là chú út của vị hôn phu của cô hay sao? Hai người sao có thể cùng một chỗ"

Viêm Cảnh Hi tựa vào lòng người nào đó cười: "Vị hôn phu vừa ngắn, nhỏ, mau, tôi bắt cả hai tay, không có nhìn ra sao?"

Sau khi các phóng viên rời đi, cô cùng hần vỗ tay hoan nghênh vì mình, cô nói: "Cám ơn anh giúp tôi ngược cận bã"

Hần cầm tay cô rồi xác định nói: "Sau này cùng nhau ngược cận bã"

Lục Hựu Nhiễm nhìn thấy trên giường kia vết máu đỏ tươi, mới ý thức được chính mình mất đi cái gì.

Hai ngày ba bữa thường ghé qua nhà chú út làm khách, chỉ hi vọng là có thể thấy cô không tốt, như vậy mới đến mùa xuân của hần.

Rốt cuộc một ngày kia, tiểu bảo bảo nhìn thấy hần đến lập tức cầu cứu: "Anh họ, anh họ, ba mẹ em đang đánh nhau."

Lục Hựu Nhiễm hi vọng bùng bùng, xắn tay áo: "Lục Mộc Kinh, cháu sẽ không tha cho chú, không ngờ chú lại..."

Bánh bao nhỏ lập tức ngăn cản anh ta: "Không không không, anh họ, cứu ba ba của em, mẹ em đang ngồi trên người ba ba kia."

Lục Hữu Nhiễm "..."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Cho tôi xem một chút

“Con phải đính hôn cho mẹ, bằng không, đừng nghĩ tốt nghiệp.”

Những lời này vang lên bên tai, Viêm Cảnh Hi mắt nhắm nhắm nhìn rượu đỏ trong ly, hình ảnh hiện lên trong con người màu hồng phách xinh đẹp trong quán rượu lúc sáng lúc tối mờ ảo.

“Viêm Cảnh Hi, đến phiên cậu. Như thế nào cậu lại muốn đính hôn, đến lúc đó thành hoa đã có chủ, hiện tại có dám cá cược thật lớn hay không.” Trương Hoa Đạt nói.

Đính hôn à? Viêm Cảnh Hi thu hồi tầm mắt, cười nhạt một tiếng, cũng không phản bác, cánh tay để ở trước ngực, tay phải nhẹ nhàng lắc nhẹ ly rượu đỏ trong tay, trong mắt dần hiện ra một tia giảo hoạt.

“Cá cược thế nào?”

“Đội lát nữa, người đàn ông đầu tiên tiến vào cửa, mặc kệ người đó là già hay trẻ, là xấu hay đẹp, cậu phải đi lấy được dây lưng của người ta.”

Viêm Cảnh Hi nhíu mày, “Nếu như người đó không có dây lưng?”

“Vậy lấy được cúc áo hay cúc quần của hần, tóm lại có một cúc áo đi.” Trương Hoa Đạt hô.

Viêm Cảnh Hi mỉm cười, tay trái đem khay đẩy tới giữa bàn, ngón tay thon dài chỉ vào khay, tròng mắt liếc nhìn cái khay, “Quy củ cũ, một người một trăm, thua mình đền gấp đôi.”

“Cảnh Hi, tại sao cậu chỉ có đề tiền vào trong mắt, chẳng phải nhà cậu rất có tiền sao?” Trương Hoa Đạt nói.

Viêm gia là rất có tiền, nhưng không phải là của cô.

Bọn họ cũng sẽ không cho cô!

Nếu không phải là năm ấy lúc tám tuổi, người đoán mệnh nói cô có số mệnh mẫu nghi thiên hạ, đặt ở chỗ đại ai cưới cô người đó chính là hoàng đế, vượng phu.

Cô cũng sẽ không bị Viêm gia nhận nuôi.

Vượng hay không vượng cô không biết, sinh ra chưa đến mười ngày liền bị đưa vào cô nhi viện, cha mẹ cô là vì muốn giảm đi rất nhiều tiền sao.

Bất quá, bây giờ cô sắp tốt nghiệp, lại muốn để cô gả vào Lục gia danh tiếng hiển hách để đổi lấy vốn đầu tư hợp tác.

Viêm Cảnh Hi trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt, mắt nhấp nhem như sương mù, “Vậy cậu có đánh cược hay không? Nếu không thì quên đi!”

“Cược, đương nhiên cược.” Trương Hoa Đạt cười đùa, đem một trăm tệ đặt ở trong mâm.

Người ra vào quán bar, ai cũng là không thiếu tiền, cô cũng sẽ không vì bọn họ mà đau lòng vì mất một trăm tệ này.

Cô là người nghèo, bọn họ một trăm tệ không là cái gì, nhưng cô lại có thể lấy một trăm tệ này để cô nhi viện có một bữa ăn ngon. Cũng có thể chậm rãi tiết kiệm đủ tiền để ly khai Viêm gia.

Thoát khỏi quân cờ vận mệnh.

Viêm Cảnh Hi đứng lên, hướng phía cửa đi đến.

Cô rất đẹp.

Vẻ đẹp của cô không chỉ là ở ngũ quan xinh xắn, mà còn khí chất độc nhất vô nhị của cô, nhìn như biếng nhác, lại có một loại cảm giác làm cho người ta bị quyến rũ, dụ hoặc không chịu nổi, nhìn như ngọt, nhưng lại mang theo một loại xa cách.

Viêm Cảnh Hi đi tới cửa, hít sâu một hơi.

Cửa đi tới một người đàn ông mặc áo gió màu đen cao quý, cúi đầu, đang cùng người đàn ông theo bên cạnh đưa ra mệnh lệnh gì đó.

“Tiên sinh.” Viêm Cảnh Hi ngọt ngào lên tiếng.

Người đàn ông ngoái đầu nhìn lại, một đôi mắt tuấn mỹ dị thường, con ngươi nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, xẹt qua một chút kinh ngạc, lại ngay lập tức trở nên giữ kín như bưng sâu thẳm.

“Có thể hay không cho tôi xem thất lung của anh một chút?” ánh mắt Viêm Cảnh Hi liếc nhìn về phía eo người đàn ông, nhìn như vô hại mỉm cười.

Người đàn ông kinh ngạc một chút, hơi nhíu mày, con ngươi càng trở lên thâm thúy, trầm tĩnh từ trên cao nhìn xuống Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi không ngờ là loại phản ứng lạnh lùng, ánh mắt đen kịt cấm dục hấn anh là một con người lý trí.

“Cảnh Hi có phải như vậy là muốn đền tiền?” Trương Hoa Đạt giọng nói vang lên.

Anh nhìn xa trông rộng ánh mắt liếc liếc mắt một cái về phía bạn học của Viêm Cảnh Hi, ngay lập tức ánh mắt lại rơi vào trên người cô gái trước mắt này.

Viêm Cảnh Hi bị giục có chút quẫn bách, tay vô ý thức xoa loạn tóc trên trán, lại lần nữa hỏi một tiếng, “Có cho hay không?”

“Muốn lấy dây lưng của tôi, cô đã biết cái giá phải trả như thế nào chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giúp tôi bảo quản

Anh rót cuộc cũng nói chuyện, thanh âm rất êm tai, mang theo âm thanh trời sinh khàn khàn cùng từ tính.

Ngữ khí cũng không lỗ mãng, trái lại rất thâm trầm, có loại tự phụ xa cách.

“Hả?” Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt này, vẫn không nói gì, anh cầm lấy đôi tay nhỏ trắng mịn của cô.

Nhiệt độ từ tay anh truyền qua tay cô lạnh như băng, truyền vào tận trong huyết quản cô.

Viêm Cảnh Hi ngón tay khẽ run lên.

Anh kéo tay cô để ở dây lưng hơi nghiêng đầu, ở chỗ nhô ra hơi ẩn một cái dây lưng bật mở.

Viêm Cảnh Hi kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mắt đầy ưu tú lại vô cùng lãnh khốc này, chống lại ánh mắt thâm thúy giống như vòng xoáy bình thường trong đôi mắt sáng.

Hắn đem dây lưng rút ra, bỏ vào trong tay Cảnh Hi.

“Dây lưng trước giao cho cô bảo quản, tôi bây giờ còn có chuyện, chút nữa giao lại cho tôi.” Anh trầm giọng nói xong, không có cho Viêm Cảnh Hi một điểm cự tuyệt, liền xoay người.

Viêm Cảnh Hi cảm trong tay dây lưng vẫn còn nhiệt độ cơ thể anh, bàn tay bị anh nắm qua còn đang thấy rất nóng, trong lòng như có một loại cảm giác rung động.

Cô không thích người khác ra lệnh cho mình!

Đặc biệt là một người đàn ông đẹp trai dị thường như vậy!

Đại não của cô đã sớm có hồi chuông cảnh báo.

Thế nhưng, dây lưng này có nạm kim cương, vừa nhìn cũng thấy rất quý giá.

Cô mà đánh mất, sợ đền không nổi, lấy đi, sợ bị nói thành kẻ trộm.

Trong lòng Viêm Cảnh Hi cảm thấy phức tạp, tròng mắt nhìn về phía người đàn ông kia, anh ngồi ở trên đài cao ghé dài.

Lại được quản lý quán bar tự mình đi tiếp đãi, cúi đầu cúi người, cung kính dị thường.

Người đàn ông kia cùng quản lý phân phó cái gì, chậm rãi, ánh mắt tự phụ rơi vào trên người Viêm Cảnh Hi.

Bốn mắt nhìn nhau, anh như là mãnh thú ngủ đông trong bóng đêm, một đôi con ngươi sắc bén thâm thúy nhưng lại đẹp dị thường, đủ làm nữ nhân nghẹt thở cùng trầm luân.

Viêm Cảnh Hi phán đoán hoàn tất, ưu nhã gật đầu, tận lực xa cách, xoay người, đi đến chỗ bạn học bên kia.

“Oa, người đàn ông kia thật là đẹp trai a, là người đàn ông đẹp trai nhất mình từng thấy, Cảnh Hi, cậu một lát nữa đi xin số điện thoại của người ta có được không? Mình nghĩ cùng người ta làm bạn bè, nhìn cũng đẹp mắt.” Bạn học hoa si Vương Tuệ cảm thán nói.

Viêm Cảnh Hi linh quang chợt lóe, cầm trong tay dây lưng ném cho Vương Tuệ, cười nói: “Cậu chút nữa đi trả hắn rồi tự hỏi không phải sẽ biết sao?”

“Cậu thực sự đem may mắn lớn như vậy tặng cho mình?” Vương Tuệ hưng phấn nói.

“Vô nghĩa, tuần sau Cảnh Hi đính hôn rồi, là Lục gia thiếu gia, Lục gia là hào môn, người đàn ông kia cho dù nhìn đẹp, cũng thua kém quyền thế Lục gia.” Trương Hoa Đạt nói.

Viêm Cảnh Hi không sao cả cười cười, tươi cười lại không tới được đáy mắt.

“Thật hào phóng a, tiền này mình liền không khách khí a!”

Cô thu hết tiền trong mâm lại, để vào túi áo của mình.

Cảm giác có người đang nhìn mình, vô ý thức, Viêm Cảnh Hi nhìn về phía ghế dài chỗ người đàn ông kia ngồi.

Anh cũng không có đang nhìn cô, bên cạnh đã có thêm vài người ngồi cùng, người đàn ông kia hơi giương lên khóe miệng, tươi cười nhợt nhạt, tôn quý ưu nhã, từ tốn mà nói.

Người đàn ông ngồi đối diện anh đưa qua một điều thuốc, rồi cung kính châm lửa cho anh.

Anh ưu nhã giống như ngọc, ngón tay thon dài kẹp lấy điều thuốc, đôi môi đỏ mọng hé mở, phun ra nòng nặc khói thuốc, tràn ngập trong đôi mắt anh.

Hon mấy phần mộng lung cùng cảm giác nguy hiểm.

Ở trong sương mù, Viêm Cảnh Hi tựa hồ nhìn thấy anh đưa ánh mắt qua đây, lập tức thu hồi ánh mắt, nhợt nhạt uống một ngụm rượu.

Quản lý quán bar đi tới, cười nói với bọn họ: “Lục tổng tính tiền hóa đơn cho các vị, tất cả chi phí hôm nay của mọi người tính cho Lục tổng, các vị soái ca mỹ nữ, nghĩ xem gọi thêm thứ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Có tiền chính là có thể tùy hứng!

Viêm Cảnh Hi khước miệng gương lên nụ cười chế nhạo.

Cuộc đời cô chính là gét nhất loại người này, chính là có thể tùy ý tiêu xài!

Người có tiền không biết người nghèo khó khăn, nhớ ngày đó, cô vì lo tiền thuốc men cho dì Trương đến cả bán loại trứng kia của mình cũng đã từng*, chỉ còn chưa có đi bán cái gì kia.

* Trứng này thì là trứng trong cơ thể con gái ấy chứ ko phải trứng gà đâu:D2

Tiếng di động của Viêm Cảnh Hi vang lên, cô nhìn thấy là Phùng Như Yên gọi, tròng mắt âm ỉ xuống.

“Xin lỗi, mình ra ngoài nhận điện thoại.” Viêm Cảnh Hi đi đến toilet trả lời.

“Viêm Cảnh Hi, trong vòng nửa tiếng nữa phải trở về, có chuyện quan trọng nói cho con.” Phùng Như Yên trước sau như kẻ thô bạo nói xong liền cúp điện thoại.

Viêm Cảnh Hi ánh mắt nhấp nhem, tròng mắt nhìn về phía không khí, ánh mắt mị hoặc như đang xem xét mọi chuyện, hít một hơi thật dài.

Trường quý tộc hiện tại cô đang theo học cùng Viêm gia có chút quan hệ ở bên trong, mắt thấy muốn tốt nghiệp, không thể phản kháng lại mệnh lệnh, còn có, cô bây giờ còn không có năng lực nuôi sống những đứa trẻ trong cô nhi viện, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại.

Viêm Cảnh Hi cúp điện thoại, hướng phía cửa đi đến.

Đẩy cửa ra

Trời mưa, tháng ba trời thật lạnh.

Viêm Cảnh Hi cố đội mưa, đi tới ngoài đường lớn bắt xe.

Cô hiểu rất rõ Phùng Như Yên, nếu như cô trong vòng nửa tiếng không quay về, đêm nay chắc chắn cô sẽ không dễ chịu.

Cửa quán rượu mặc dù có nhiều người, thế nhưng muốn bắt xe thật không dễ dàng, cộng thêm trời mưa.

Viêm Cảnh Hi nhìn thời gian trên di động, nhíu mày.

Một chiếc xe Bentley hơn một nghìn vạn lịch sự tạo nhả dừng ở trước mặt cô, cửa sổ chiếc xe màu đen dần hạ xuống.

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy người đàn ông khuôn mặt lãnh khốc cùng với con người thâm thúy trong quán rượu kia.

Kính ngạc sững sốt một chút.

Anh không phải vừa tới quán bar sao? Thoạt nhìn hẳn là đang được ca tụng nịnh bợ trong kia, sao có thể nhanh như vậy đi..

Bất quá nghĩ lại, chắc chắn sẽ không bởi vì cô đi, anh cùng ra theo, có lẽ là trùng hợp đi?

“Lên xe.” Lời này anh nói mang theo giọng điệu chính là đang ra lệnh.

Viêm Cảnh Hi liếc bốn phía một chút, không có taxi qua đây, mà trên đường cũng còn vài người đang đứng đợi như cô!

Người đàn ông này cũng không sốt ruột, trầm ổn đem xe dừng ở trước mặt cô.

Như vậy, cho dù có taxi cũng sẽ không trở cô a?

Viêm Cảnh Hi nhìn thời gian lại quá năm phút đồng hồ, bất đắc dĩ liếc mắt nhìn người đàn ông kia một cái.

Cô tin ngồi lên xe của anh còn tốt hơn đứng đây đợi.

Tự thuyết phục chính mình, Viêm Cảnh Hi mở cửa xe, ngồi lên vị trí kế bên tài xế, rồi tự thắt dây an toàn cho mình.

“Khu Thủy Mộc, cảm ơn.” Viêm Cảnh Hi nhìn về phía trước nói.

Lục Mộc Kinh chuyển động xe, hướng tới khu Thủy Mộc.

Trong xe rất yên tĩnh.

Một lúc lâu, Lục Mộc Kinh thấy cô không nói lời nào, ánh mắt thâm thúy đảo qua cô.

Hôm nay cô đến quán bar, mặc áo cánh dài màu trắng, áo trắng kia vì dính mưa mà có chút trong suốt, mơ hồ xem được khe rãnh thật sâu kia của cô.

Lục Mộc Kinh trong mắt xẹt qua một tia sáng quý dị, quay mặt sang, nhìn về phía trước, cảm giác được thân thể có một biến động kì dị, hơi nhướng mày.

“Biết một cô gái hỏi muốn dây lưng của một người đàn ông có ý vị như thế nào sao?” thanh âm anh vang lên, rất có từ tính, ở trong không gian nhỏ hẹp lại có chút ái muội.

Viêm Cảnh Hi làm cho mình trấn định lại, cười nói: “Không có ý tứ, tôi cùng các bạn học đánh cược, đang chơi trò chơi mạo hiểm.”

Vì muốn cắt đứt ý nghĩ không đúng của người kia, Viêm Cảnh Hi liền tuyên bố: “Tôi đã có vị hôn phu.”

Lục Mộc Kinh thâm thúy nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, rơi vào ngực của cô, “Áo trong suốt thành như vậy, vị hôn phu của cô cũng mặc kệ?”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cô gần đây cảm thấy cô đơn

Viêm Cảnh Hi theo ánh mắt của anh đi xuống, mới phát hiện quần áo bị mưa xối đã cơ hồ trở lên trong suốt, xem được toàn bộ cảnh tượng bên trong, cô vô ý thức che khuất ngực, ánh mắt liếc về phía Lục Mộc Kinh, bật thốt lên: “Anh ấy đi công tác, không ở trong nhà.”

“Cho nên?” Lục Mộc Kinh thanh tuyến đi lên, cuối cùng, khoe miệng giương lên. “Cô là đang ám chỉ với tôi là cô gần đây cảm thấy cô đơn?”

Anh đích xác cười rộ lên so với lúc lãnh khốc càng đẹp mắt.

Thế nhưng, anh nói những lời này khoe miệng lại mang theo tươi cười, như là đã nhận định, Viêm Cảnh Hi trong lòng cảm thấy rất không thoải mái.

Khẩu khí cũng trở nên sắc bén hơn, tiếng cười cũng ngọt dần.

“Tôi không có hứng thú với chú, lúc chú đang nói chuyện yêu đương thì tôi hẳn còn mặc quần tã đấy chứ?”

Lục Mộc Kinh ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, giọng điệu tùy ý nói: “Tôi bây giờ còn chưa từng nói qua chuyện yêu đương, cô bây giờ còn mặc tã?”

Sau khi nói chuyện, hần liếc về phía chiếc váy của cô, trong con ngươi hiện lên một sự khác thường mơ hồ, “Bây giờ còn là trẻ nhỏ sao?”

Viêm Cảnh Hi phát hiện, anh thoát nhìn qua loa, ôn trọng nội liễm, không đùa cợt, không thể đáp trả, thế nhưng, mỗi một câu nói cũng có thể ngăn cô nói không nên lời.

Cái này là người đàn ông phi thường nguy hiểm.

“Tôi muốn xuống xe.” Viêm Cảnh Hi liền lập tức nói.

Lục Mộc Kinh nhìn cô mặt ửng đỏ, giương lên tươi cười, không có dừng xe lại, mà là mở hệ thống sưởi hơi trên xe ra.

Tay anh đưa về công tắc ở phía trung gian hệ thống sưởi, Viêm Cảnh Hi vô ý thức đem chân hướng ra gần cửa xe, cách hần xa một chút.

Ánh mắt Lục Mộc Kinh thâm thúy liếc về phía Viêm Cảnh Hi, đem áo gió màu đen của mình cởi ra, đưa tới trước mặt cô, trầm giọng nói: “Mặc vào.”

Viêm Cảnh Hi vì phòng bị nên không cầm lấy.

“Nếu như cô là đang cố ý cho tôi nhìn dáng người của mình, thì cũng không cần mặc.” Hấn trầm giọng nói.

Viêm Cảnh Hi có chút ảo não nhìn áo cánh roi màu trắng trong suốt cùng váy của mình a.

Mặc vào, dễ chịu hơn việc để anh nhìn cô.

Viêm Cảnh Hi nhận lấy áo gió màu đen của anh, thoải mái, rộng rãi, che khuất được cảnh tượng trên người.

Y phục còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, còn có một loại hỗn hợp mùi thuốc lá mùi rất thơm, giống như ánh nắng tán ở trên cô mát lạnh, không khó ngửi.

Cũng làm cho cơ thể lạnh lẽo của cô có một ít ấm áp.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía ngoài cửa sổ bên ngoài, cố ý không nói chuyện với anh, cũng không định nói lời dư thừa gì.

Nhìn thấy cửa lớn khu Thủy Mộc, lập tức nói: “Để tôi xuống ở cửa lớn là được rồi.”

Lục Mộc Kinh dừng xe.

Viêm Cảnh Hi đem y phục của anh cởi ra, đặt lại ở trên ghế của mình, xoay người định mở cửa xe, tay lại liền bị anh bắt được.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, trong con ngươi thoáng qua một tia sợ hãi, chuyển con ngươi nhìn về phía người đàn ông kia, nhìn thấy anh đưa cho cô một cái ô.

“Trời mưa lớn. Cầm.” Anh thẳng thắn nhanh nhẹn nói, thanh âm trầm ổn mang theo cường đại.

Viêm Cảnh Hi kỳ thực cảm thấy người đàn ông trước mắt này rất kỳ quái, ở quán bar không hiểu sao lại giúp cô, sau đó còn đưa cô trở về, lại còn đưa ô cho cô.

Rõ ràng bọn họ chỉ là người lạ, qua hôm nay cũng sẽ không có cơ hội gặp lại.

“Không cần, cảm ơn.” Viêm Cảnh Hi xa cách nói, không có nhận lấy ô của anh, không để cho Lục Mộc Kinh nói thêm gì, mở cửa xe, vọt vào trong mưa, biến mất ở khu nhà đen kịt trong bóng đêm.

Lục Mộc Kinh như có điều suy nghĩ nhìn về phía áo gió màu đen của mình, ngón tay thon dài như ngọc nhặt lên từ áo một sợi tóc dài của Viêm Cảnh Hi, chậm rãi nắm chặt ở trong lòng bàn tay.

Di động vang lên, Lục Mộc Kinh trả lời.

“Nhị ca, anh đã đi đâu, thế nào đột nhiên lại rời khỏi.” Vương Triển Lam hỏi.

“Ừm.” Lục Mộc Kinh ứng một tiếng, hỏi: “Triển Lam, chú của cậu là viện trưởng bệnh viện Thánh Đức phải không? Có chuyện tình giúp tôi đi làm.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bây giờ muốn chơi như thế nào?

Nhà của Viêm Cảnh Hi không ở khu Thủy Mộc, mà là ở phía sau khu Thủy Mộc có một khu biệt thự.

Cô chạy về nhà, Phùng Như Yên hai tay hoàn ngực ngồi ở trên sofa.

Nhìn thấy Viêm Cảnh Hi, hơi nhướng mày, ánh mắt ghét bỏ quan sát trang phục Viêm Cảnh Hi, “Con ở ký túc xá của trường học hay mặc như vậy?”

Viêm Cảnh Hi hơi đảo con ngươi, không giải thích.

Một người nhìn mình không vừa mắt trong thời gian dài, đương nhiên mặc kệ mình làm cái gì đều cảm thấy không thuận mắt.

Phùng Như Yên đem túi quà tặng bên chân vứt xuống dưới chân Viêm Cảnh Hi, lạnh giọng ra lệnh: “Đem bộ quần áo này thay đi, Lục thiếu gia hôm nay về nước, con đem vài thứ qua cùng hắn ôn chuyện quá khứ.”

Viêm Cảnh Hi mắt hơi híp lại nhưong mày, trong con ngươi thoáng qua một tia hiểu rõ, nguyên lai vô cùng vội vàng đem cô gọi về là để đi đút lót Lục thiếu gia a!

Viêm Cảnh Hi bất động thanh sắc nhặt lên quà tặng túi hướng gian phòng đi đến.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, bất quá chính là tặng quà mà thôi.

Viêm Cảnh Hi thay Versace cổ chữ v đai đeo váy màu tím đang buông lơi được buộc chặt lại, lộ ra phần eo mảnh khảnh, làm cho thân hình có lỗi có lỗ của cô càng lộ rõ ra vẻ phong tình, đặc biệt cổ chữ v lại làm lộ ra khe rãnh như ẩn như hiện tăng thêm vài phần gợi cảm, cố ý lại chỉ có một chiếc áo khoác vừa đủ che khuất vai, lộ ra xương quai xanh, nơi nên che thì hoàn toàn bại lộ.

Viêm Cảnh Hi cười khỏ, Phùng Như Yên hận không thể dán lên cho cô cái mác, cô chính là tiền lời.

Viêm Cảnh Hi biếng nhác ghim tóc lên thành đuôi ngựa, ánh mắt dần dần sắc bén cùng kiên định hơn.

Cô chỉ cần đem chuyện kết hôn này kéo dài tới sau khi tốt nghiệp, liền hoàn toàn có thể thoát khỏi loại trói buộc này.

Viêm Cảnh Hi ra cửa, Phùng Như Yên nhìn từ trên xuống dưới Viêm Cảnh Hi, coi như hài lòng, đem một túi quà tặng màu hồng phấn đưa cho Viêm Cảnh Hi.

“Chút nữa Vương thúc sẽ đưa con tới chỗ Lục thiếu gia, hẩn ở phòng 801, ghi nhớ kỹ, nhất định phải đem lễ vật tự mình đưa đến trên tay của hẩn, liền nói là người mua, hỏi hẩn có hài lòng hay không? Trở về cho ta trả lời.”

Phùng Như Yên để tài xế Vương thúc tổng Viêm Cảnh Hi đến dưới lầu.

Viêm Cảnh Hi bắt đầu đi đi tới cửa phòng 801.

Cửa phòng 801 không có khóa. Mở rộng.

Trong phòng khách không có người.

Viêm Cảnh Hi gõ gõ cửa, hỏi: “Có ai không?”

Không có người trả lời cô.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía trên điện thoại di động, đã mười một giờ, cô rất muốn tổng thứ này đi rồi còn trở về ký túc xá đi ngủ, ngày mai còn muốn đi học.

Cô mơ hồ nghe thấy bên trong phòng ngủ có chút thanh âm, nghĩ hẩn là Lục đại thiếu gia, hướng phía trong gian phòng ngủ đi qua, gõ gõ cửa, vẫn không có người nào trả lời cô.

Viêm Cảnh Hi hoài nghi hơi nhưong mày, lòng hiếu kỳ jbi thúc đẩy, đẩy cửa ra.

Ngay lập tức thấy được phòng tắm có vòi sen, bốn phía là thủy tinh. Một người đàn ông đưa lưng về phía cô đang đứng thẳng, nước theo trên người hẩn chảy xuống.

Cô hiện tại biết thanh âm kia là cái gì!

Viêm Cảnh Hi vội vàng xoay người, “Xin lỗi, ta không biết người đang tắm?”

Lục Mộc Kinh nghe thấy Viêm Cảnh Hi thanh âm, kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy đúng là nàng, kinh ngạc hỏi: “Làm sao người biết ta ở đây?”

Hẩn thanh âm có chút quen tai!

Viêm Cảnh Hi thấy qua Lục thiếu gia này một lần, cũng không suy nghĩ nhiều, vốn có nghĩ ở ngoài cửa chờ hẩn, liền nghe thấy thanh âm hẩn ở sau người, cũng không có đi ra ngoài, đưa lưng về phía hẩn cầm trong tay là túi quà tặng đưa tới phía sau.

“Mẹ tôi nói, quà này tặng anh, anh có hài lòng hay không?” Viêm Cảnh Hi đi thẳng vào vấn đề nói, đạt được đáp án chuẩn bị rời đi.

Lục Mộc Kinh nhìn chăm chăm vào cô gái đột nhiên xuất hiện này, sự phức tạp trong mắt tăng lên.

Hẩn đến nơi đâu, đều có rất nhiều nữ nhân do người khác đưa tới, thế nhưng trên cơ bản sẽ ở trên bàn com thảm đỏ trước, trực tiếp như vậy thăm viếng nhà thì cô là người đầu tiên.

Nhưng cô là do thương nhân nào đưa tới? Cô biết cô tới đây là để cùng với hẩn làm gì sao?

Lại còn chuyện hẩn đang nghi ngờ...

Lục Mộc Kinh trong đầu thoáng hiện ra rất nhiều nghi vấn, hoài nghi như sương mù, nhận lấy túi trong tay nàng, mở ra, nhìn thấy đồ vật bên trong, trong mắt xẹt qua một đạo ánh mắt u ám.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chính là em bắt đầu trước, như thế nào bây giờ lại ầm ĩ?

Phạm là nữ nhân do các thương nhân đưa tới, hẳn một mực cự tuyệt, cho tới bây giờ luôn giữ mình trong sạch, thế nhưng, nếu như đối tượng là cô thì...

Lục Mộc Kinh đem đồ vật bên trong lấy ra, hỏi: “Này, em là nghĩ chính mình làm cho tôi nhìn, hay là tôi tới giúp em?”

Viêm Cảnh Hi nghe thấy âm thanh cứng nhắc cùng tiếng mở cửa phía sau, kinh ngạc anh hỏi như vậy là có ý tứ gì, biếng nhác quay đầu lại.

Nhìn thấy trong tay anh cầm chính là thứ giống cự vật kia.

Cự vật như đang gãy dựa, như kêu gào giống ác ma, trong lòng cả kinh, vô ý thức hướng tay anh đánh tới.

Đồng tâm gì kia rơi xuống đất.

Viêm Cảnh Hi ngẩng đầu nhìn hướng "Lục thiếu gia", chống lại đôi mắt sâu thẳm, gương mặt lãnh khốc, cả kinh mở lớn tròng mắt, nước mắt chớp động.

Tại sao lại là người đàn ông ở quán bar kia.

Chẳng lẽ cô đi nhầm phòng! Vừa vặn anh lại ở trong căn phòng này?

Cái này thật mất thể diện mà!

Cô không biết Phùng Như Yên lại để cô đi tặng loại đồ vật này, mặt lập tức đỏ lên.

Đầu óc còn chưa có phản ứng, liền lui về sau một bước, vừa lúc giẫm vào cự vật kia ở dưới sàn, dưới chân vừa trượt, lưng dựa vào đến trên tường, đèn không cẩn thận bị cô tắt đi.

Cô vô ý thức bắt được khăn tắm của người đàn ông kia, mà bàn tay của anh cũng ôm hông của cô.

Trong bóng tối, ai cũng thấy không rõ mặt ai.

Anh vừa mới tắm qua, trên người mang theo ẩm ướt, hỗn hợp hương vị của anh cùng sữa tắm đánh về phía chóp mũi của cô, bàn tay cực nóng nhiệt độ cũng theo da thịt tiến vào máu của cô.

Trong không gian yên tĩnh, nghe được cả tiếng hít thở.

Khô nóng, tim đập càng lúc càng nhanh hơn.

Viêm Cảnh Hi đứng vững lại, phát hiện mình cầm khăn tắm của anh, vội vàng buông ra.

Khăn tắm thuận thế rơi trên chân của cô, thoát nhìn giống là cô kéo xuống.

“Xin lỗi, tôi không phải cô ý.” Viêm Cảnh Hi vội vàng nhặt khăn tắm trên mặt đất lên.

Vốn là muốn giúp anh vậy lại, nếu như bật đèn, anh không phải cái gì cũng không có mặc đứng trước mặt cô sao?

Cô không muốn bị lên náo ở mắt.

Thế nhưng, trong bóng tối căn bản liền nhìn không thấy anh, cô chỉ có thể dựa theo phương vị của anh mà lục lọi.

Tay đụng phải đôi chân cường tráng của anh, nhiệt độ nóng rực cùng hữu lực làm Viêm Cảnh Hi trong lòng run lên, vội vàng thối lui.

Cô sợ sệt lộn cái không nên, lúng túng mở miệng, mang theo khẩn cầu: “Anh có thể hay không tự mình bao lại?”

Thanh âm của cô vốn có giống như người khác nói nhỏ, đặc biệt dễ nghe, lần này, bởi vì là dung giọng điệu khẩn cầu, rất giống là đang làm nũng.

Lục Mộc Kinh trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang, có sợi nhiệt khí theo lưng xuất phát mãi cho đến tâm trí, bàn tay căng thẳng, một mảnh lực, ôm hông của cô, thân thể mềm mại tựa ở trong ngực của mình.

Viêm Cảnh Hi vô ý thức dùng tay để ở cơ ngực anh, bất an giãy dựa vòng eo.

Sự giãy giụa của cô không nghi ngờ chính là như đổ thêm dầu vào lửa, phá tan ý trí còn lại của anh.

“Là em bắt đầu trước, thế nào bây giờ lại làm âm ỉ?”

Thanh âm của anh bởi vì mang theo khát vọng nào đó mà trở nên đặc biệt khàn khàn, trong bóng đêm chính là như dã thú ngủ đông, tùy thời sẽ đem cô nuốt vào trong bụng.

“Tôi không có.” Viêm Cảnh Hi bật thốt lên.

“Đồ em mang tới không phải chính là muốn tôi chui đùa với em sao?” Lục Mộc Kinh hồ nghi nói, mang theo âm dương quái khí.

“Tôi không phải...” Viêm Cảnh Hi sốt ruột giải thích.

“Thoải mái, có phải hay không cũng nên giúp tôi thoải mái?” Lục Mộc Kinh âm cuối đi lên, xác định giọng điệu nói, “Có lẽ tôi trực tiếp đi vào, em sẽ càng thấy thoải mái.”

Không có chờ cô nói chuyện, nụ hôn của anh cường thế rơi vào môi của cô, lưỡi dài dọc theo môi của cô hình vẽ bề ngoài, bá đạo muốn thâm nhập trong miệng cô.

Viêm Cảnh Hi kinh ngạc mở lớn tròng mắt, mím chặt môi, xoay mặt đi, sốt ruột đẩy thân thể to lớn của anh ra.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chú út, suy nghĩ chút nên uống đến say

Lục Mộc Kinh nắm cổ tay của cô, đi về phía trước một bước, lưng của cô đụng phải tường, hai tay áp chế ở đỉnh đầu, thân thể anh tới gần.

Cô rõ ràng cảm giác được chỗ đó của anh đã không thể vấn hồi.

Hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, mang theo kiêu ngạo khó đỡ.

Viêm Cảnh Hi cảm giác được trên môi có chút đau, vô ý thức há mồm ra, định hít một hơi.

Anh thừa cơ tiến vào.

Khí tức bá đạo lập tức thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của cô, cường thế chiếm đoạt hết không khí của cô.

Viêm Cảnh Hi chỉ cảm thấy thân thể vô lực một chút dưỡng khí cũng đã không còn, càng lúc càng vô lực, trong đầu ong ong không thể tự hồi.

Làn váy bị vén lên trong nháy mắt, cũng không biết dừng khí đến từ nơi đâu, Viêm Cảnh Hi sợ hãi cản trở lại lưỡi anh.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn

Trong miệng anh bây giờ đầm vị máu, chảy xuống yết hầu.

Lục Mộc Kinh thối lui, mở đèn, con ngươi đen kịt như mực lãnh khốc nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của cô, trầm giọng nói: “Em có ý gì?”

Viêm Cảnh Hi chống lại ánh mắt thâm thúy đầy nguy hiểm của anh, dư quang vẫn còn có thể thấy được cơ ngực cường tráng của anh, cường tráng có lực đường nét rõ ràng.

Viêm Cảnh Hi không dám nhìn xuống, mu bàn tay lau vết máu ở khóe miệng, thân thể bởi vì sợ còn đang run rẩy, lại cường chế tính làm cho mình trấn tĩnh lại.

“Tôi nghĩ anh nhầm rồi? Tôi không phải tới tìm anh, tôi là đi nhầm phòng.” Viêm Cảnh Hi giải thích.

Lục Mộc Kinh nhướn mày, cô đột nhiên cho ra lý do giúp những nghi vấn được giải thích.

Thế nhưng, trong mắt của hắn lại xẹt qua một đạo sắc nhọn, “Ý của em là em nghĩ nam nhân khác tới chơi đùa cùng em.”

Lục Mộc Kinh nheo mắt lại hoài nghi, “Em không phải nói vị hôn phu đã đi công tác sao?”

“Tịch mịch?” Lục Mộc Kinh lại thêm một câu, âm cuối đi lên, sâu thẳm giống như biển rộng sâu thẳm, nhìn chăm chăm Viêm Cảnh Hi.

Rất có thâm ý, mang theo nguy hiểm của dã thú ngủ đông.

Viêm Cảnh Hi thực sự nghĩ tìm một cái lỗ chui vào để quên đi.

Thế nhưng, cô cũng không cần phải đối với một người lạ giải thích nhiều như vậy, huống chi nam nhân này làm cho cô cảm giác được sự áp lực, hoặc là hắn có khí chất vương giả quá lớn, làm cho cô có loại sợ hãi khó hiểu.

“Đi công tác, không phải còn có thể trở về sao? Hắn vừa tới nhà.” Viêm Cảnh Hi giải thích.

“Gặp gỡ đã lâu rồi?” Lục Mộc Kinh ý nghĩa sâu xa hỏi.

“Đúng.” Viêm Cảnh Hi nói láo.

Lục Mộc Kinh xuy cười một tiếng, nhếch môi dương lên tươi cười châm chọc, “Vậy sao em còn có thể đi nhầm gian phòng, cái gì đông tây đều nhầm lẫn, hôn nhân cũng nhầm lẫn?”

Cô nhớ thế nhưng chính anh là người cưỡng hôn cô.

“Anh không có cho tôi thời gian giải thích!” Viêm Cảnh Hi nói.

Tròng mắt Lục Mộc Kinh lạnh xuống, giống như đóng băng lại, lạnh thấu xương.

Hắn còn khinh thường làm đồ thay thế, thời điểm cùng cô hôn môi cùng lửa nóng bây giờ lại như có sự xa cách, lạnh lùng nói: “Ra!”

Viêm Cảnh Hi không do dự, vọt ra khỏi phòng, vừa mới đi tới cửa, nhìn thấy theo thang máy ra ngoài là Lục đại thiếu gia chân chính.

Nếu như hiện tại cô ra, vừa vặn bị nhìn thấy, cô đến lúc đó hết đường chối cãi.

Viêm Cảnh Hi lui lại vào gian phòng, đóng cửa lại, nghĩ rằng đợi Lục đại thiếu gia sau khi rời đi rồi đi.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng mở cửa.

Trong đầu một linh quang thoáng qua.

Nàng vào chính là phòng 801 không có sai, Lục đại thiếu gia ở tại lầu tám cũng không có sai, lầu tám cứ như vậy một nhà, chẳng lẽ, Lục đại thiếu gia cùng người đàn ông kia có quen biết, ở cùng một chỗ.

sh-it!

Viêm Cảnh Hi không có thời gian trốn, trong nháy mắt cửa bị đẩy ra, cạnh đó chỉ có chiếc sofa ngay đối diện, cũng chính là bên cạnh cửa phòng Lục Mộc Kinh.

“Chú út! Đã tắm xong chưa? Tắm xong rồi thì ra ăn bữa ăn khuya.”

Chú út?

Nghe thấy xưng hô này, Viêm Cảnh Hi cảm thấy cả người cũng không tốt.

Hai người bọn họ thoạt nhìn tuổi tác không sai biệt lắm đại, lớn lên lại không giống, ai có thể nghĩ đến bọn họ là thân thích a!

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cô đáng giá năm giữ

Edit: Thảo My

Viêm Cảnh Hi nhìn Lục Hữu Nhiễm đi tới ghế sa lon, ngồi chồm hồm nơi đó động cũng không dám động.

"Ừ." Lục Mộc Kinh trầm trầm lên tiếng.

Viêm Cảnh Hi chỉ nghe được tiếng cửa mở phía sau, trong lòng lộp bộp, trong đầu nghĩ đến thăm, cô sắp bị phát hiện, kinh hoảng quay đầu lại.

Lục Mộc Kinh mặc một bộ áo sơ màu vàng nhạt cổ áo hình trái tim, quần thường, cởi đi thân tây trang cao quý ở quán bar kia, cũng không có nguy hiểm bức người mới vừa rồi ở trong phòng, ánh đèn rơi vào trên người anh, có mấy phần màu sắc nhu hòa ấm ý.

Lục Mộc Kinh chợt lóe lên kinh ngạc, chống lại rồi loạn trong mắt Viêm Cảnh Hi.

Mặc dù biết trải qua vừa rồi, Lục Mộc Kinh rất không có khả năng sẽ giúp cô, nhưng mà cô chung quy cũng không thể bị phát hiện đi, đầu tiên cô nam quả nữ ở trong một căn phòng vốn là làm cho người khác suy nghĩ xa xôi, nếu cô thẳng thắn vô tư đứng còn chưa tính, đây cô trước chợt dạ núp vào, lần này, nếu bị phát hiện, cô nhảy xuống Hoàng Hà cũng không nói rõ được.

Ngược lại cô bị từ hôn không sao cả, nhưng mà, bây giờ còn không phải lúc, cô nhất định phải kiên trì đến tốt nghiệp, có năng lực nhận đám trẻ kia ra ngoài sống, chung quy không thể để cho bọn nhỏ sống lang thang.

Hai tay Viêm Cảnh Hi ôm quyền, để ở trước ngực, xinh đẹp thanh tú rặng rờ vắn lên, sóng mắt lẩn tẩn, tràn đầy ý tứ thỉnh cầu, hàm răng nhẹ lay động môi đỏ mọng, sau đó lắc đầu đầu, ngón giữa và ngón trỏ tay phải làm động tác, ngón trỏ lại đặt vào phía trước miệng, ý bảo anh không cần lên tiếng.

Sau một loạt động tác đã qua, Viêm Cảnh Hi lại ôm quyền đặt trước ngực, hình môi không ngừng lặp lại hai chữ: "Làm ơn, làm ơn."

Ánh mắt Lục Mộc Kinh đen nhánh khóa về đáng thương tội nghiệp của Viêm Cảnh Hi, càng phát ra thâm thúy.

Sáu năm trước anh đã gặp Viêm Cảnh Hi, khi đó cô đứng phía trước màn ảnh, anh ngồi phía sau màn ảnh, cô là người bán, anh là người mua.

Cô không thấy anh, anh lại có thể nhìn thấy cô!

Lúc ấy còn cô hình như chỉ có mười tám tuổi, không phải người phỏng vấn ưu tú nhất, thời điểm hỏi, cô dựa vào cái gì cảm thấy cô sẽ được chọn, đáp án của cô thuyết phục anh.

Cô nói: "Cái trứng này tương lai sẽ trở thành một phần con trai của anh, đời này có giá trị tồn tại nhất của anh, mà tôi, bán cái trứng này là vì cứu tính mạng một người, còn một phần ân tình, còn có mang theo sứ mạng vinh dự như thế trứng càng thêm giá trị chứ?"

Lục Mộc Kinh cảm thấy cô mặc dù nhỏ, nhưng mà có tự tin, can đảm, khí phách, trí tuệ, cùng với cảm ân thiện lương là gen anh cần.

Cho nên mua của cô.

Sau khi thời gian qua thật lâu

Ở quầy bar kinh sợ thoáng nhìn, cô gái mười tám tuổi tràn đầy trẻ trung tự tin đã trở nên lười nhác, thành thực, cảm tính, thậm chí là xinh đẹp.

Lúc này, cô khéo léo, bắt lức, càng làm vẻ thiếu nữ đặc biệt của cô thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Là một cô gái thú vị.

Lục Mộc Kinh dương khóe miệng lên, băng lãnh vừa rồi tan mất, bình tĩnh dời ánh mắt, ngồi xuống ghế sa lon phía trước.

"Chú út, chú thật sự sẽ tiếp quản Lục thị?" Lục Hữu Nhiễm đưa chiếc đĩa cho Lục Mộc Kinh.

"Thân thể ông nội cháu không tốt, chú chỉ tạm thời tiếp quản, chú còn có những chuyện khác phải làm." Lục Mộc Kinh nói lời ít mà ý nhiều, cúi đầu,, ăn bữa ăn khuya, mắt dư quang sâu xa nhìn về phía ghế sa lon bên cạnh.

Cô ngồi chồm hồm như vậy, chân rất nhanh sẽ tê.

"Hữu Nhiễm, không thì giúp chú lấy chai bia trong tủ lạnh." Lục Mộc Kinh nhìn như tùy ý nói.

Tủ lạnh ở trong phòng bếp.

Viêm Cảnh Hi biết Lục Mộc Kinh cố ý đuổi Lục Hữu Nhiễm đi, trong lòng có vài phần cảm kích.

"Chú út có cao hứng này, cháu dĩ nhiên muốn tiếp." Lục Hữu Nhiễm nói xong đứng lên, điện thoại di động của anh ta vừa vắn vang lên.

Lục Hữu Nhiễm nghe, đôi mắt hoa đào diêm dúa lẳng lơ xoay tròn nhìn về phía cửa, nghi ngờ nhủ lòng mảy: "Cảnh Hi tới? Cái lễ vật gì? Cháu gọi điện thoại cho cô ấy."

Chương 9: Cô gái chú nhìn trúng, cũng chỉ có thể là người phụ nữ của chú

Edit: Thảo My

Viêm Cảnh Hi cảm thấy tim mình một nửa giống như là nung ở trong lửa, một nửa giống như là đóng băng ở trong nước.

Cơ thể một nửa lạnh, một nửa nóng, đập vào trong máu, quay cuồng, bành trướng, chờ đợi nổ tung phá thành mảnh nhỏ.

Cú điện thoại vừa rồi hẳn là Phùng Như Yên gọi tới hỏi thăm.

Nếu như biết cô mang quà tặng đưa cho chú út của Lục Hữu Nhiễm, cô còn ở trong phòng cùng chú út của anh ta thiếu chút nữa lau súng cướp cò, có thể nghĩ, cô sẽ rất lúng túng.

Từ từ

Gọi điện thoại cho cô, tiếng chuông di động của cô reo lên, chẳng phải sẽ biết cô trốn ở đâu rồi sao?

Viêm Cảnh Hi vội vàng cầm điện thoại trong túi.

Lục Hữu Nhiễm dời điện thoại ra, đôi mắt Lục Mộc Kinh chợt lóe lên ánh sáng sắc bén, trong nháy mắt anh đề màn hình điện thoại, lấy điện thoại di động trong tay Lục Hữu Nhiễm, giống như là vô ý vứt điện thoại đến trên ghế sa lon, trầm giọng nói: “Đi lấy rượu trước!”

Lông mày Lục Hữu Nhiễm ngả ngớn: “Được, đợi một lát.”

Anh ta xoay người đi tới phòng bếp.

Lục Mộc Kinh xoay người nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, chống lại sợ hãi vẫn còn ở trong mắt cô, gọi lên đáng tuổi cười, cầm dưới liếc về phía cửa.

Viêm Cảnh Hi không kịp suy nghĩ, một lúc nữa Lục Hữu Nhiễm lại gọi điện thoại cho cô, cô vẫn còn ở đây, nhất định phải chết.

Cô đưa mắt nhìn phòng bếp, thật cẩn thận nhanh chóng lao ra cửa.

Lục Mộc Kinh nhìn cô biến mất ở cửa, đôi mắt âm trầm xuống.

“Chỉ có bia, không có việc gì chứ.” Lục Hữu Nhiễm quăng một lon cho Lục Mộc Kinh.

Lục Mộc Kinh mở lon bia ra, ánh mắt thâm thúy liếc xéo hướng về phía Lục Hữu Nhiễm: “Cái Cảnh Hi đó chính là cô gái ông nội tìm cho cháu?”

Lục Hữu Nhiễm uống một hớp bia, lim dim mấp máy miệng, không quan trọng nói: “Hình như là vậy!”

Con mắt đen của Lục Mộc Kinh trầm trầm: “Cháu cảm thấy cô ta như thế nào?”

“Xem như là một cô gái rất nhu thuận, đáng đáp tạm được, giống như không có tính cách gì, là loại con gái bình thường đặt ở góc không dễ dàng làm cho người ta nhớ tới.” Lục Hữu Nhiễm lại uống một hớp hơi tưởng nói.

Nhu thuận, không có tính cách, bình thường?

Cô gái kia cũng thật biết ngại trang!

“Hai người đã kết giao bao lâu?” Lục Mộc Kinh ý vị thâm trường hỏi.

“Gặp mặt một lần, 10 phút, có tính kết giao hay không?” Lục Hữu Nhiễm khinh thường giễu cợt nói.

Đôi mắt Lục Mộc Kinh dần dần trầm tĩnh: “Nếu như cháu không có hứng thú với con gái người nhà ta, không cần phải đính hôn gấp với cô ta, nơi đó của ông nội cháu chú có thể giúp cháu nói rõ.”

Trong đôi mắt Lục Hữu Nhiễm chợt lóe lên bị thương, càng lúc càng lười biếng tà mị đến nỗi vô cùng buồn chán.

Cô gái muốn kết hôn thì không lấy được, cưới ai cũng không quan trọng.

Anh ta một hộp uống cạn toàn bộ bia trong lon, ý vị thâm trường cười nói: “Nếu không chú út quyết định cho cháu, ánh mắt chú tốt, chú nhìn trúng cô gái nào cháu nhất định có thể vừa ý.”

Lục Mộc Kinh lắc lắc lon bia trong tay, trong suốt rực rỡ như trăng khăng định nói: “Vẫn là không nên, cô gái chú nhìn trúng, cũng chỉ có thể là người phụ nữ của chú!”

Anh phong thái trác tuyệt, anh tuấn mỹ ưu nhã, cùng với cao quý bẩm sinh làm cho ánh mắt Lục Hữu Nhiễm phai nhạt xuống, nụ cười lại càng thêm rực rỡ, mở một lon bia nữa...

***

Viêm Cảnh Hi ra đến bên ngoài khu nhà ở, xe chú Vương vẫn còn ở đó.

“Tiểu thư, phu nhân nói cháu sau khi xuống gọi điện thoại về.” Chú Vương nói.

Viêm Cảnh Hi bắt đầu đi thờ dài một cái, gọi điện thoại cho Phùng Như Yên.

“Cậu ấy có hài lòng với quà tặng của con không?” Phùng Như Yên trực tiếp hỏi.

Đưa loại quà tặng đó, Phùng Như Yên muốn xem không phải là Lục đại thiếu gia có hài lòng với quà tặng hay không, mà là có hứng thú với người như cô hay không thôi!

Viêm Cảnh Hi tức giận với loại hành vi này của Phùng Như Yên, trong mắt xẹt qua một đạo gió lạnh, trực tiếp trả lời: “Không hài lòng.”

“Tôi cũng biết như vậy!” Phùng Như Yên cúi kính nói, cúp điện thoại.

Viêm Cảnh Hi không quan tâm bà ta có phải thất vọng hay không, quân cờ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, thành bại chính là vấn đề quyết sách của bà ta.

Viêm Cảnh Hi lim dim để điện thoại vào trong túi xách, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, nói: “Chú Vương, đưa cháu thẳng đến ký túc xá trường học, ngày mai cháu có giờ học.”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Rất thích

Edit: Thảo My

Viêm Cảnh Hi đã gấp cái thứ hai mươi tám, đều đều một phút một cái.

Dương giáo sư dạy phân tích thương thức mỹ học không có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ có công năng thôi miên là hạng nhất.

Tốc độ nói chuyện chậm rãi, cộng thêm vô số lần lặp lại, lặp đi lặp lại, ong ong ông!

Bình thường giờ học của ông, Viêm Cảnh Hi không dám ngủ, bởi vì Dương giáo sư khá khó nói chuyện, lần trước một nam sinh ngủ, trực tiếp bị ghi tội.

Tối hôm qua thật sự ngủ quá ít.

Viêm Cảnh Hi dần dần nằm sấp ở trên bàn, ngủ thiếp đi.

Bụng bỗng nhiên bị nhéo, Viêm Cảnh Hi mở mi mắt đang mộng lung ngu ra, mu bàn tay lau nước miếng, nhìn Chu Gia Mẫn khẩn trương, theo tầm mắt cô ấy quay đầu.

Dương giáo sư đứng ở cái bàn bên cạnh Viêm Cảnh Hi, cầm buộc chặt, sắc mặt xanh đen.

Viêm Cảnh Hi lập tức đứng lên.

"Rất buồn ngủ?" Dương giáo sư hỏi.

Viêm Cảnh Hi bị chộp được, hết đường chối cãi.

"Đi ra ngoài đứng." Dương giáo sư lạnh lùng nói.

Viêm Cảnh Hi biết giáo sư này khó nói chuyện, năm nay cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh, không thể gây chuyện, bắt đắc dĩ đi ra ngoài, dựa vào tường, cúi gằm đầu.

Chậm rãi suy nghĩ đến người đàn ông tối hôm qua.

Anh ta hẳn là đoán được cô nói vị hôn phu là Lục Hữu Nhiễm chứ?

Nếu như cùng Lục Hữu Nhiễm làm một đôi thật, cô chỉ đây hoang đường.

Bất quá, suy nghĩ lại, sau này cô không thể nào gả cho Lục Hữu Nhiễm, cũng không thể nào xuất hiện cùng chú út của Lục Hữu Nhiễm, bọn họ cũng chỉ là người qua đường trong đời của cô.

Nói dối lại ngại gì, chỉ đây hoang đường thì như thế nào?

Đột nhiên, trước mắt đột nhiên bị bóng một người cao lớn bao lại.

"Cô là lão sư trường học?"

Viêm Cảnh Hi nghe được một giọng nam trầm thấp, ngẩng đầu lên, là người đàn ông ngày hôm qua.

Trong con mắt xẹt qua kinh diễm

Hôm nay anh, mặc bộ âu phục màu đen, áo sơ mi màu trắng, toàn bộ nút cài được cẩn thận tỉ mỉ cài lên, trên cổ tay mang theo Rolex danh quý, mơ hồ từ trong tay áo lộ ra.

Ngày hôm qua quá mức kinh ngạc không có nhìn kỹ.

Bộ dáng người đàn ông trước mắt này quả thật rất đẹp mắt, mày kiếm hiên ngang tư thế oai hùng, mắt hai mí khắc sâu. (lược bỏ 3000 chữ miêu tả nha)

Chung quy không thể nói cô bị phạt đứng, truyền tới trong miệng Phùng Như Yên không phải chuyện tốt.

"Ừ." Viêm Cảnh Hi tùy ý đáp một tiếng, không muốn cùng xuất hiện với anh, nói nhiều, sai nhiều.

Cô đi tới phía trước, giống như lơ đãng đi qua cái phòng học này mà thôi.

Nhưng sau giờ học, cô bị Dương giáo sư tuyệt tình "mời" vào văn phòng, bắt đầu liên tiếp giáo huấn.

"Ba nghìn chữ kiểm điểm, thiếu một chữ liền ghi lỗi." Dương giáo sư cuối cùng nói.

Ba nghìn chữ? Cho dù cô từ tám tuổi bắt đầu sáu hồi cũng không có nhiều chữ viết như vậy.

Viêm Cảnh Hi vừa định cầu xin nữa, nghe được tiếng gõ cửa vang lên, cô nhìn hướng cửa.

Lục Mộc Kinh bước thanh huy cao quý đi tới, trong tay cầm một quyển sách, lộ ra nụ cười ưu nhã, thanh âm trời sinh hơi khàn khàn và trầm thấp gọi: "Dương lão sư."

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy là anh, khi đi học khoác lác nói mình là lão sư khi tan học liền bại lộ, trên mặt nóng hừng hực xấu hổ.

Dương giáo sư thấy Lục Mộc Kinh, đảo mắt khuôn mặt hung ác nham hiểm lúc trước, lập tức cười lên, chủ động khom lưng tiến lên bắt tay nói: "Mộc Kinh, cậu cư nhiên thật sự đồng ý tới, hiện tại muốn gặp mặt cậu một lần đều phải xếp hàng đến Seberia rồi."

"Dương lão sư để cho tôi tới hỗ trợ, không có đạo lý không đến." Lục Mộc Kinh cầm quyển sách trong tay đưa tới trước mặt Viêm Cảnh Hi, xa cách hỏi: "Quyển sách này là của cô sao? Dương giáo sư rất thích Lâu Lan."

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vận khí của cô tới

Edit: Thảo My

Viêm Cảnh Hi liếc anh một cái, trong mắt anh cực kỳ xa cách, giống như căn bản chưa từng gặp qua cô!

Nhưng mà anh gọi cô là bạn học, rõ ràng cho thấy biết mới vừa cô là nói dối.

Viêm Cảnh Hi rũ mắt, khó chịu không lấy.

Lục Mộc Kinh nhìn gương mặt cô chuyển hồng, hơi gương khoe miệng lên, âm cuối nâng lên: "Quyển sách này không phải của cô sao?"

Viêm Cảnh Hi có lẽ còn không thể khống chế tâm tình như trong tưởng tượng, cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu tâm tư người đàn ông trước mắt này, nhưng mà, cô không ngốc.

"Cảm ơn." Viêm Cảnh Hi nói một tiếng, nhận lấy sách của anh, lấy ra một phen không rút được, đưa mắt nhìn ngón tay trắng nõn thon dài của anh, cảm thấy người đàn ông này là cố ý, thời điểm ánh mắt mang theo tức giận nhìn về phía người đàn ông này, anh lại buông lỏng tay ra.

Anh không nhìn cô, mà là ưu nhã cao quý nói với giáo sư Dương: "Người học sinh này của anh rất có tâm, biết giáo sư Dương đặc biệt thích Lâu Lan, làm người quan trọng hơn học tập, giáo sư Dương cảm thấy được chứ?"

Giáo sư Dương cười gật đầu tán thành: "Đúng!"

Quyển nguyên trạng di chỉ Lâu Lan này khen ngợi cực kỳ trân quý, rất khó tìm

Quan trọng là, Lục Mộc Kinh đang giúp Viêm Cảnh Hi nói chuyện, ông khẳng định không thể nhắm vào Viêm Cảnh Hi.

"Tôi còn phải soạn bài, đi trước, có cơ hội mời Dương lão sư ăn cơm." Lục Mộc Kinh nói chuyện rất khách khí, thân sĩ ưu nhã, cao quý xa cách.

Nhưng mà từ trên mặt giáo sư Dương toàn là mỉm cười nịnh nọt.

Cho dù Lục Mộc Kinh xoay người rời đi, cái lão đầu tính khí xấu xa quái đản này vẫn khúm núm đưa tới cửa.

Viêm Cảnh Hi nhường chân này, trong đôi mắt thâm trầm tình tảo mấy phần.

Cô rút ra một kết luận.

Đàn ông họ Lục, đều không thể trêu chọc!

Viêm Cảnh Hi thấy giáo sư Dương trở lại, cười hỏi: "Giáo sư Dương, em còn phải viết kiểm điểm không?"

Ánh mắt giáo sư Dương quái dị liếc mắt đánh giá Viêm Cảnh Hi một cái, như là vẫn kéo ra nụ cười cứng ngắc: "Vận khí cô tới."

"Ừ?" Viêm Cảnh Hi kinh ngạc những lời này của ông, chẳng lẽ giáo sư Dương hiểu lầm người đàn ông vừa rồi có quan hệ với cô?

"Đi học đi, dù sao cũng đừng đến trễ." Giáo sư Dương khó được giọng nói dịu dàng như vậy.

Mặc kệ nó?

Cô thuận lợi không viết kiểm điểm là tốt rồi.

Viêm Cảnh Hi ra cửa, đi tới phòng học, thấy người đàn ông mới đến kia liền đi đến trước mặt anh.

Cô cố ý thả chậm tốc độ, giữ một khoảng cách với anh.

Đột nhiên, người đàn ông kia dừng bước, sừng mắt, liếc xéo cô, ánh mắt thâm thúy như mực.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía sau mình, không có ai, vậy hẳn là anh đang nhìn cô.

Chờ cô quay đầu lại nữa, nhìn anh sai bước đi tới phía cô, trong nội tâm có loại khó chịu không sao nói rõ được.

Viêm Cảnh Hi thẳng tắp ưỡn thẳng lưng, nghiêng thân thể đi, dán vào trên mặt tường, vuốt cằm, tận lực làm cho mình duy trì trấn tĩnh.

"Cô là giáo viên?" Lục Mộc Kinh hỏi, giọng nói không lạnh không nhạt.

Viêm Cảnh Hi thật là có chút tức giận, nhéo lông mày một cái.

Anh không phải đã biết cô là học sinh sao? Nói như thế, là cố ý buộc tội cô.

Bởi vì cảm giác bị anh chế nhạo, ngược lại không hề mất tự nhiên nữa, Viêm Cảnh Hi nâng cằm lên, tròn mắt, sáng ngời, thanh âm rất nhẹ nhàng khoan

khoái đúng lý hợp tình trả lời: "Học sinh!"

Trong mắt thâm thúy Lục Mộc Kinh nổi lên một tầng sương mù màu sắc huyền ảo say lòng người, phản xạ ra lấp lăm lấp lăm nhiều điểm ánh mặt trời, óng ánh dị thường.

"Vậy cô ở trước mặt tôi cố ý nói thành giáo viên là muốn lưu lại cho tôi một ấn tượng tốt?"

Thanh tuyến của anh hướng lên trên, mang theo ái muội hỏi.

Trên mặt Viêm Cảnh Hi nóng lên, tim giống như đập lỡ một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Anh cần tôi?

Edit: Thảo My

Cô cười nhạt một tiếng, ánh sáng trong đôi mắt linh động long lánh đầy nước, dùng khí thế bức nhân của cô che giấu đi ngượng ngùng cùng lúng túng bây giờ của mình.

"Sự tự tin của anh từ trên đường buôn bán tới? Giống như kẻ trộm trộm đồ kêu hô người khác trộm, hoa hướng dương sẽ hướng tới nơi có ánh mặt trời nở rộ, hi vọng mình tốt đẹp là bản tính của con người, tôi chỉ là phản xạ có điều kiện mới nói như vậy mà thôi. Chẳng lẽ muốn tôi nói với một người xa lạ, tôi vì bị lão sư đuổi ra khỏi phòng học mới đứng ở ngoài cửa sao?"

"Người xa lạ?" Lục Mộc Kinh ý vị sâu xa nhìn cô, tay trái đột nhiên chống bên cạnh đầu cô, ánh mắt chuyển qua trên môi đỏ hồng của cô, nói: "Nếu tôi đoán không lầm, tôi hẳn là cái người gọi là chủ của vị hôn phu trong miệng cô?"

Anh đột nhiên đến gần khiến cho tim Viêm Cảnh Hi bắt đầu đập nhanh hơn, bởi vì gần, cô có thể ngửi được mùi trên người anh tương tự với ánh mặt trời tỏa ra ở trên thân cô tản mát ra mát lạnh, hòa lẫn với xạ hương thuộc về anh người đàn ông thành thực nguy hiểm.

Viêm Cảnh Hi theo bản năng ngửa đầu về sau, cách xa anh một chút, nói: "Anh đã biết tôi là vị hôn thê của cháu anh, nên có khoảng cách với tôi."

Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một đạo sáng mang ý vị sâu xa, ngón trỏ đặt trên đôi môi mềm mại của cô.

Đột nhiên từ tay anh truyền đến dòng điện làm cho thân thể Viêm Cảnh Hi run lên!

Bây giờ chính là đang ở trên hành lang trường học.

"Nó có hôn cô không?" Lục Mộc Kinh hỏi, đôi mắt không gọn sóng lại tựa hồ đã sớm hiểu rõ, gương khoe miệng lên, thu tay về, thẳng tắp đứng trước mặt cô, tay xuyên vào trong túi.

Tư thái này của anh, hình như cô đã bị anh hoàn toàn nắm giữ.

Cô không thích loại cảm giác bị người nhìn thấu này.

"Dĩ nhiên." Dù sao chuyện như vậy, anh ta cũng sẽ không đi chứng minh.

Lục Mộc Kinh nâng khoe miệng lạnh mông lên, nhẹ cười nói: "Theo tôi được biết, nó bắt quá gấp cô được 10 phút, chuyện đính hôn này ở giữa vẫn còn chưa tiến hành, thành công hay không còn không nhất định, cô xác định nó hôn cô rồi hả?"

Viêm Cảnh Hi mở to mắt hạnh phúc tiếp nhìn Lục Mộc Kinh, người đàn ông này cũng quá phúc hắc đi, cố ý tạo một cái bẫy, để cho cô nhảy vào bên trong.

Viêm Cảnh Hi cười nhạt một tiếng, nếu đã bị vạch trần, cũng không có cái gì xấu hổ, nói toạc ra cũng tốt.

"Vậy thì thế nào? Anh cần tôi!"

Vừa dứt lời, trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một đạo sắc bén, vươn cánh tay dài ra, nắm ngón tay xuyên vào tóc sau gáy cô, đỡ gáy cô, gương mặt tuấn tú phóng to ở trước mắt cô.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, cho rằng anh thật sự muốn cắn cô, thân thể lui về sau, nhưng mà, đầu bị anh chế trụ, cô căn bản không thể động đậy.

Cho rằng đau đớn sẽ lần nữa xuất hiện ở trên môi, nhưng mà, không có.

Anh chỉ hôn môi cô, nhẹ nhàng hút một cái, buông ra, trán kề vào trán cô, hô hấp ấm áp quét qua trên mặt cô, trong mắt chảy theo dòng nước mắt không kiềm chế được lòng người.

"Thật sự để cho tôi muốn cô?" Thanh âm của anh tăng lên, khàn khàn, trầm thấp, cũng rất ái muội.

Viêm Cảnh Hi thật sự hết chỗ nói rồi, nếu vậy anh ta không phân biệt muốn cần?

"Không muốn!" Viêm Cảnh Hi xác định nói!

"Muốn?" Anh lặp lại một lần, âm cuối kéo dài, có loại ảo giác lưu luyến.

"Không muốn!" Viêm Cảnh Hi đề cao giọng nói.

"Không muốn cái gì?" Lục Mộc Kinh buông cô ra, đôi mắt tinh táo ý vị sâu xa khóa lấy cô.

Trong đầu Viêm Cảnh Hi xuất hiện một trận hoảng hốt, chống lại cặp đồng tử mị hoặc sâu không thấy đáy kia của anh.

Người đàn ông này, thành thực, nguy hiểm, mang tất cả từng trải, nội hàm của anh đều đóng kín cất vào trong mắt, giống như biển cả xanh thẳm, làm cho người ta nhìn không thấu, hoặc như là một đoàn điều bí ẩn, bản thân liền mang theo lực hấp dẫn trí mạng.

Có lẽ, đối với thanh thế hiển hách, cao cao tại thượng của anh mà nói, gặp cô ở trong quán bar là một cơ duyên, là người phụ nữ anh có thể phát triển loại quan hệ nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Tôi đọc ít sách, đừng đến lừa tôi

Edit: Thảo My

Nhưng mà, cô không muốn trêu chọc.

Dứt khoát, giả bộ ngu, vứt bỏ quan hệ.

"Chú, tôi còn là học sinh, không có kinh nghiệm nhân sinh phong phú như chú, còn có, tôi đọc ít sách, đừng đến lừa tôi, không nghe hiểu những lời nói trong miệng chú, bây giờ tôi muốn đi học, không gặp."

Viêm Cảnh Hi lập tức đi về phía trước, mới đi một bước, cổ tay đã bị tay anh giữ lại.

Nhiệt độ tay anh quá mức nóng bỏng, bao trùm trên da thịt cô, giống như đầu mẩu thuốc lá, kéo đến trước người anh, dựa trên cơ ngực cường tráng của anh, sống lưng theo bản năng cứng ngắc.

"Buông tôi ra!" Viêm Cảnh Hi nhú mày nói, thật sự sợ hãi, hạ thấp giọng cảnh cáo nói: "Anh không sợ người khác thấy sao?"

"Thấy cái gì?" Lục Mộc Kinh hỏi, cầm tay cô đặt ở trên eo anh, dọc theo eo anh xoay tròn nửa vòng, dừng lại ở phía trên nút áo.

Tìm Viêm Cảnh Hi cũng đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, tay cũng không tránh thoát được, chỉ cảm thấy ánh mắt anh càng phát ra tà mị, nắm tay cô từ lưng quần đi vào trong, dừng lại ở bụng rắn chắc của anh.

Trong mắt Viêm Cảnh Hi hiện lên sợ hãi, tay nắm chặt nổi lên quả đấm, lông mi hơi rung rung.

Anh lại nhếch mép, nở nụ cười.

Bộ dáng này của cô giống như sợ anh, xem anh thành mãnh thú, mà cô thành con mồi mỹ vị ngon miệng.

Anh nhìn quen ngụy trang của cô, cũng có thể cảm thấy được, cô cố ý làm cho người ta thấy mình khéo léo, nhu nhược, dịu dàng, tựa như mơ hồ không có một chút cảm giác tồn tại.

Nhưng mà, anh đã gặp cô sáu năm trước, tính cách tuyệt đối xuất sắc.

Anh thích cô mang chân thật nhất của mình hiện ra trước mặt anh.

"Cảm thấy sao?" Lục Mộc Kinh trầm giọng hỏi, trong đôi mắt là hai ánh ngược nho nhỏ của cô.

Mà sắc mặt cô lập tức đỏ ửng.

Chẳng lẽ cái kia của anh lớn?

Nhưng mà, lớn cũng không nên để cho cô sờ eo và bụng của anh.

Cứng rắn không phải nơi đó!

"Thất lung quá lỏng, dây nịt của tôi, cô có phải nên đưa cho tôi hay không?" Lục Mộc Kinh tựa hồ hiểu rõ, đáy mắt thâm thúy có tia cười hỏi.

Viêm Cảnh Hi hơi sững sờ, bỗng nhiên tỉnh ngộ, đôi mắt chớp chớp buông xuống.

Cô mới vừa hiểu sai rồi.

"Cái đó, tôi cho bạn tôi, anh đòi cậu ấy, một lúc nữa tôi đưa số di động của cậu ấy cho anh." Viêm Cảnh Hi nói.

"Mà tôi nhớ rõ là cho cô." Lục Mộc Kinh trầm giọng nói, buông tay Viêm Cảnh Hi ra, trực tiếp đứng thẳng, khôi phục xa cách trước kia, giọng điệu trần thuật nói: "Hai ngày nữa tôi sẽ tạm thời chuyển vào trường học, đến lúc đó cô trả lại cho tôi."

Nói xong, anh không cho Viêm Cảnh Hi thời gian phản ứng, kiêu ngạo xoay người rời đi.

Ánh mặt trời kéo dài bóng dáng của anh, trong trẻo lạnh lùng mà cao quý, xa cách giống như mới gặp gỡ, quả nhiên đậm bạc.

Nếu không phải trên cổ tay còn lưu lại nhiệt độ của anh, Viêm Cảnh Hi cũng cảm thấy một màn vừa rồi không phải thật sự xảy ra.

Từ từ

Anh nói hai ngày nữa sẽ chuyển vào trong trường học, tại sao anh muốn chuyển vào trong trường học?

Viêm Cảnh Hi nhíu đôi mi xinh đẹp thanh tú lại, trong lòng có dự cảm không tốt, đang nhộn nhạo...

Cô trở về lớp, Chu Gia Mẫn liền đã chạy tới, lo lắng hỏi: "Không sao chứ, giáo sư Dương không làm khó dễ cậu chứ?"

Viêm Cảnh Hi ngồi ở vị trí của mình, nhún vai, lắc lắc đầu.

Chu Gia Mẫn yên tâm, nhiều chuyện nói với Viêm Cảnh Hi: "Cậu biết giá trị chế tạo công trình bài chuyên ngành sau này của chúng ta người nào mang đến không?"

"Nghe nói không phải là bậc thầy thiết kế nổi danh sao?" Viêm Cảnh Hi không hề gì hỏi phục lại nói.

Trong mắt Chu Gia Mẫn lóe lên ánh sáng long lánh khác thường, lắc đầu, hạ thấp giọng nói: "Mình mới vừa rồi nghe Vương Tuệ nói là Lục Mộc Kinh. Chính là nhân vật truyện kỳ trong trường, anh ta có hai bằng tiến sĩ về công trình kiến trúc và quản lý thương nghiệp, công trình thiết kế kiến trúc trở thành kiệt tác trong lịch sử, chưa từng bị vượt qua. Bây giờ Tập đoàn Á Thái của anh ta một mình khống chế toàn bộ khách sạn đẳng cấp trên thế giới, phú khả địch quốc. Mình còn nghe nói, anh ta đang quản lý Lục thị là một xí nghiệp gia tộc rất có quyền thế."

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cậu thích anh ta cũng bình thường

Edit: Thảo My

"Có tiền như thế tới dạy học? Đầu óc anh ta bị cửa kẹp rồi hả?" Viêm Cảnh Hi lười biếng cười lấy bài chuyên ngành ra.

"Trường học mời tới, anh chỉ lên giảng đường một lớp, nhưng mà quan hệ đến luận văn tốt nghiệp của chúng ta, giới thiệu công việc, cuối cùng một người duy nhất tốt nghiệp xuất sắc trong hệ đều là anh ta quyết định. Hình như trọng điểm là muốn mở rộng ở trong nước, thoát nhìn là tới dạy học, nhưng thật ra là tới khảo sát." Chu Gia Mẫn sùng bái nói.

Ánh mắt Viêm Cảnh Hi tinh táo liếc nhìn Chu Gia Mẫn một cái.

Bất kể là ai, cũng không có quan hệ gì với cô, cô cũng không hứng thú với những thứ bát quái này, chỉ muốn bình thường tốt nghiệp, tiết kiệm đủ tiền.

Không khí trong lớp không bình thường.

"Trời ạ, người đàn ông kia rất đẹp trai, phong thái xuất sắc, tao nhã tôn quý!"

"Quả thực là cực phẩm trong cực phẩm, thật sự đẹp mắt."

Viêm Cảnh Hi theo ánh mắt các bạn học nhìn về phía cửa.

Lục Mộc Kinh đập ánh sáng rực rỡ trong veo đi tới, đôi môi lạnh nhạt hơi hơi nâng lên, đôi mắt xinh đẹp quét qua toàn trường, nhìn như trăng sáng gió mát, cao quý đẹp trai, thực ra xa cách, địa vị ở quá cao ngược lại tự nhiên mà thành khí thế, áp đảo trên mọi người.

Chỉ có thể nhìn từ xa.

Người đàn ông này không cùng một thế giới với bọn họ.

Đây là nhận xét của Viêm Cảnh Hi khi trong nháy mắt nhìn thấy anh lần thứ hai, đồng thời, chân mày cũng hơi nhíu lên.

Anh cư nhiên chính là Lục Mộc Kinh, mới vừa rồi lúc Chu Gia Mẫn nhắc tới xí nghiệp gia tộc quyền thế, cô thế nào cũng không nghĩ tới chính là anh chứ?

Người đàn ông này về sau sẽ trở thành lão sư của cô, còn ảnh hưởng đến bài vở và bài tập của cô, cùng danh hiệu sinh viên ưu tú mà cô quan tâm.

Viêm Cảnh Hi có một loại cảm giác vô lực như múa cùng sói dữ, giống như bất cứ lúc nào xương sẽ bị cắn nuốt cũng không còn dư lại.

Từ đầu đến cuối anh đều không nhìn cô, mà là ở trên bục giảng mang theo nụ cười nhạt, nhìn như ôn hòa tao nhã, rồi lại giống như mây gió điềm nhiên, chân thành mà nói, tự tin, tao nhã tôn quý, giảng kiến thức chuyên ngành cũng làm người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

Viêm Cảnh Hi vẫn cảm thấy hứng thú với kiến thức chuyên ngành, không tự chủ được nghe lọt được rất nhiều.

Chậm rãi, ánh mắt của anh rơi vào trên người Viêm Cảnh Hi.

Bốn mắt nhìn nhau.

Anh đột nhiên dừng nội dung bài giảng lại, sâu xa nhìn về phía cô, có một chút ý vị sâu xa xẹt qua.

Viêm Cảnh Hi không biết tại sao anh đột nhiên không nói, giống như cũng cảm giác được bạn học chung quanh đều mang ánh mắt kỳ lạ, theo bản năng, bị nhìn có chút mất tự nhiên thời điểm đang muốn dời ánh mắt đi, nghe anh trịnh trọng, xa cách hỏi: "Vị bạn học này, em có vấn đề gì muốn hỏi tôi chăng?"

"Ừ?" Viêm Cảnh Hi không hiểu tại sao anh hỏi như thế.

"Lão sư đáng đáp thầy quá đẹp trai, Viêm Cảnh Hi cũng nhìn đến ngây ngốc." Trương Hoa chế nhạo giễu cợt nói.

Trong lớp cười phá lên.

"Chuyên tâm một chút." Thanh âm của anh phát ra càng trầm thấp, không có ý trách cứ, ngược lại cảm giác giống như cung chiều lúc có lúc không, khiến trong lòng Viêm Cảnh Hi không khỏi căng thẳng.

Lục Mộc Kinh xoay người, lúc ánh mắt rơi vào trên máy chiếu, khóe miệng giờ lên nâng lên, tâm tình vui vẻ tiếp tục đi xuống giảng giải.

Cô thật sự không không chuyên tâm!

Cô chính là quá chuyên tâm!

Ai!

Bạn tốt Chu Gia Mẫn ném nụ cười hiểu rõ qua, trên giấy nhanh chóng viết một ít chữ, đưa cho Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi cầm giấy lên liếc mắt nhìn, Chu Gia Mẫn viết: "Anh ta thật sự rất tuần tú, nhìn si mê không chỉ có cậu, cậu nhìn những nữ sinh khác, bình thời cũng nằm ngủ, hiện tại, mi mắt cũng không nháy mắt một cái."

Viêm Cảnh Hi bắt đầu đã, cô thật sự chỉ chăm chú nghe giảng thôi.

"Tớ không có hứng thú với anh ta." Sau khi Viêm Cảnh Hi hồi phục, đưa tờ giấy cho Chu Gia Mẫn.

Âm thanh điện thoại di động chấn động vang lên.

Chương 15: Người chú đó đối với cô rất quan trọng?

Viêm Cảnh Hi nhìn thấy điện thoại có cuộc gọi đến của Phùng Như Yên.

Phùng Như Yên người kia, cô hiểu rõ, sẽ đặc biệt tìm cách gây sự, cô không muốn tìm phiền toái, liền nhận điện thoại.

Thân thể ngồi trượt xuống, núp ở phía dưới bàn, để nam sinh phía trước kia che khuất tầm mắt Lục Mộc Kinh, tiếp điện thoại.

“Cảnh Hi, còn mấy tiết thì tan học?” Phùng Như Yên vẫn một bộ giọng điệu lạnh lùng.

“Một tiết.” Viêm Cảnh Hi hạ giọng nói.

“Tiết sau con cũng không cần phải học nữa, ta vừa lấy được thông tin, chú của Lục Hựu Nhiễm qua đây, hơn nữa, rất có thể là tiếp nhận vị trí CEO của Lục thị, đến lúc cần nhận được vốn đầu tư, còn muốn thông qua hẳn, ta đã hẹn với thư ký của hẳn, buổi tối mời Lục Hựu Nhiễm cùng chú của hẳn ăn cơm, con về trước để chuẩn bị một chút!” Phùng Như Yên mệnh lệnh nói.

Nếu như Phùng Như Yên biết là đang bảo cô trốn tiết của chú Lục Hựu Nhiễm, có thể cảm thấy đau ruột hay không.

“Mẹ, hiện tại không tiện bỏ tiết, có thầy giáo mới tới...”

“Người phải trở về cho ta!” Phùng Như Yên cướp lời Viêm Cảnh Hi trực tiếp cúp điện thoại.

Viêm Cảnh Hi thu hồi di động, ánh mắt nhìn thấy vạt áo tây trang màu đen, cùng với chiếc đồng hồ đeo tay đặc biệt sang quý kia.

Viêm Cảnh Hi có loại dự cảm xấu, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt thâm thúy của Lục Mộc Kinh, ánh nhìn đó giống như biển rộng sâu thẳm, bịt kín tầm lưa, cô không cách nào nhìn thấu.

Ngón tay thon dài tự phụ của Lục Mộc Kinh gõ nhẹ lên bàn, hướng Chu Gia Mẫn bên cạnh Viêm Cảnh Hi hỏi, thanh âm không lạnh không nhạt, hơi có độ buông lỏng.

“Nếu như học sinh ở trong tiết nghe điện thoại, thầy giáo khác là xử lý như thế nào?”

Chu Gia Mẫn bị hỏi, co quắp đứng lên, ánh mắt khó xử nhìn về phía Viêm Cảnh Hi. “Cái kia...cái kia...”

“Xin lỗi, thầy giáo, nhà em vừa có việc gấp gọi điện thoại cho em.” Viêm Cảnh Hi không cho Chu Gia Mẫn khó xử liền tiếp lời.

“Hử?” Lục Mộc Kinh chuyển con ngươi nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, rất kinh ngạc, nhìn thấy trong mắt cô xẹt qua một đạo giáo hoạt có tính xâm lược.

“Chú của vị hôn phu ta nay đến thăm nhà, người nhà sợ thất lễ với người này, kêu ta lập tức trở về, cho nên, thầy giáo, có thể hay không cho em xin phép nghỉ, tiết sau thực sự không thể tham gia!” Viêm Cảnh Hi lí nhí lời trong cổ họng thẳng tắp nhìn Lục Mộc Kinh nói, đem quyền lựa chọn giao cho hẳn.

Lục Mộc Kinh giương khóe miệng, mỉm cười nhìn Viêm Cảnh Hi, chậm rãi tới gần.

Trên người anh mang theo một cỗ hương vị đặc biệt thanh đậm, thời gian chậm rãi trôi qua, hơi thở của anh đầy tính xâm lược bao lấy không khí xung quanh.

Viêm Cảnh Hi là đang ngồi, anh là đứng, hô hấp ở trong không khí quấn quanh lại với nhau, rồi lại rơi vào trên mặt của cô.

Viêm Cảnh Hi cũng không dám thở mạnh, nhẹ nhàng thở ra, thúc giục: “Lão sư có đồng ý hay không?”

“Người chú này đối với em rất quan trọng sao?” Lục Mộc Kinh liếc xéo cô hỏi.

Viêm Cảnh Hi thực sự không nghĩ đến quyền lựa chọn lại bị hẳn đá trở về.

Nếu như cô nói quan trọng, không phải là hình như ngay trước mặt anh tỏ lộ, nếu như cô nói không quan trọng, sẽ không có lý do rồi đi.

Phùng Như Yên là kẻ rất khó trị, ỷ vào anh trai của mình là hiệu trưởng trường học mà tìm mọi cách kiềm chế cô, cô không đi không được.

“Vị hôn phu đối với em rất quan trọng, cho nên, người chú này đối với em cũng rất quan trọng.” Viêm Cảnh Hi trực tiếp bỏ qua câu hỏi của anh xảo diệu

trả lời.

Lục Mộc Kinh trong mắt xẹt qua một đạo sắc nhọn không vui, cô còn chưa kịp có phản ứng, anh liền xoay người, thanh âm lạnh bạc truyền tới.

“Em có thể đi, hoặc là chuẩn bị bản kiểm điểm một nghìn từ, chính mình suy nghĩ.”

Viêm Cảnh Hi: “...”

Một nghìn từ, đủ độc ác!

Một nghìn từ kiểm điểm có với việc cùng Phùng Như Yên đắc tội, cô chọn về trước.

Viêm Cảnh Hi thu thập, bỏ vào ba lô, rồi từ cửa sau đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Tôi không có cháu gái lớn như cô

Edit: Thảo My

Phùng Như Yên chuẩn bị cho cô một cái váy ngắn màu đỏ ngực xẻ hình chữ V bó mỏng, lộ ra tảng lớn mượt mà và khe rãnh thật sâu, váy ngắn không cẩn thận là có thể thấy quần trong màu đen.

Tuy nhiên lại hiện rõ bộ ngực kiêu ngạo, vòng eo mảnh khảnh, và đôi chân xinh đẹp thon dài của cô.

Người không biết, còn tưởng rằng cô là ra ngoài... Bán!

Viêm Cảnh Hi chỉ cần nhớ tới ánh mắt thâm ý kia của Lục Mộc Kinh, giống như mãnh thú ngủ đông ở trong bóng tối, thời khắc phục kích, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới, sống lưng của cô đã bắt đầu tê dại.

"Mẹ, có thể không mặc loại váy này đi ra ngoài hay không?" Viêm Cảnh Hi vén tóc trên trán, vặn mi hỏi.

"Lục đại thiếu gia thích phụ nữ vóc người xinh đẹp gọi cảm, cô đi đưa lễ vật cậu ấy cũng nhìn churóng mắt, cô còn không cố gắng!" Phùng Như Yên quả trách nói.

"Nhưng mà lần này không phải đi gặp chú út của anh ta sao? Mẹ xác định bậc cha chú của anh ta cũng có khẩu vị này?" Viêm Cảnh Hi cố gắng thuyết phục Phùng Như Yên, cô kéo đuôi váy xuống, phía trên lại lộ nhiều hơn.

Cô kéo lên cũng không được, kéo xuống cũng không xong.

Suy nghĩ một chút không biết làm sao.

"Nhà họ Lục không phải là có máu mặt sao? Con cảm thấy mặc bảo thủ một chút có thể sẽ tốt hơn." Ngay sau đó Viêm Cảnh Hi bỏ thêm một câu.

Phùng Như Yên do dự nhíu chân mày.

Tin đồn vị chú út này của Lục thiếu gia không gần nữ sắc, tính tình lạnh bạc, nội liễm thanh liệt, rất ít người có thể nhìn thấu, bảo thủ một chút cũng tốt.

"Vậy cô phủ thêm một cái áo khoác đi. Lúc ở một mình với Lục thiếu gia, cởi áo khoác xuống."

Viêm Cảnh Hi thật sự muốn nói, bà không làm má mà thật đáng tiếc.

Nhưng mà, dù sao lúc ở một mình với Lục thiếu gia, cô làm gì, Phùng Như Yên cũng không thấy được.

Viêm Cảnh Hi lại mặc thêm một chiếc áo khoác lông nhưng màu trắng kiểu dài, bao bọc đáng người lồi lõm của mình ở bên trong.

Phùng Như Yên tặng quà thất bại, cố ý tìm thợ trang điểm hóa trang cho Viêm Cảnh Hi.

Bộ dáng cô vốn tinh xảo, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, mắt to, cằm nhọn, màu mắt là màu hổ phách, tản mát ra yêu mị và lười biếng từ trong xương, thợ trang điểm tỉ mỉ tân trang, càng lộ ra tuyệt mỹ.

Tối hôm nay, Viêm Du Thành cũng vội và trở về xã giao, Viêm Cảnh Hi yên lặng đi theo phía sau bọn họ vào phòng bao.

Lục Hữu Nhiễm và Lục Mộc Kinh cũng đã ở đó, đang nói gì đó.

Lục Mộc Kinh ngồi ở vị trí chủ trì, ánh mắt quét qua Viêm Cảnh Hi, chợt lóe lên kinh diễm, sau khi ngón tay thon dài gạt tàn thuốc, lại dựa vào ghế.

Phùng Như Yên lập tức bồi cười, đẩy Viêm Cảnh Hi tới giữa Lục Mộc Kinh và Lục Hữu Nhiễm, nịnh hót nhìn Lục Mộc Kinh, nói với Viêm Cảnh Hi: "Sao không chào, chú út của Hữu Nhiễm, con cũng gọi chú út đi."

Viêm Cảnh Hi hạ mí mắt xuống, khéo léo, nhu nhược, xa cánh, lạnh nhạt giống như lần đầu tiên gặp Lục Mộc Kinh.

Thời điểm mới vừa muốn mở miệng, đã nghe thấy thanh âm lạnh bạc của Lục Mộc Kinh vang lên.

"Tôi cũng không có cháu gái lớn như cô!"

Anh lắc lắc ly rượu đỏ, trong mắt mang theo một tia thâm ý khiến người ta nhìn không hiểu.

Phùng Như Yên không nghĩ Lục Mộc Kinh không nể mặt như thế, lập tức cười tìm một bậc thang xuống nói: "Đúng, Lục tổng thật trẻ tuổi, không lớn Hữu Nhiễm hơn mấy tuổi đi?"

"Ngược lại con rất lớn." Viêm Cảnh Hi nhẹ giọng bừa môi nói một câu, dùng âm lượng không ai nghe được, bị Phùng Như Yên đẩy ngồi ở giữa Lục Mộc Kinh và Lục Hữu Nhiễm.

Sau khi Viêm Cảnh Hi ngồi xuống, tay Lục Mộc Kinh đang kẹp thuốc lá, giống như vô ý khoác lên phía sau ghế dựa của Viêm Cảnh Hi, thân thể hơi nghiêng về bên Viêm Cảnh Hi.

Viêm Cảnh Hi có thể cảm giác được hơi thở trên người anh pha trộn mùi thuốc lá nguy hiểm, một chút bay vào mũi cô.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Tôi mời cô

Edit: Thảo My

Cái tay anh khoác lên phía sau lưng ghế của cô càng như kéo cô vào trong trận doanh cảm giác của anh, người không biết, còn tưởng rằng cô và anh là một đôi, mà không phải cô là cháu dâu tương lai của anh.

Nhưng hết lần này tới lần khác anh rất tự nhiên dựa qua đây, ngay trước mặt mọi người, không lạnh không nhạt hỏi: "Đang nói cái gì?"

Bởi vì anh dựa quá gần, nói mỗi một chữ, hơi thở thổi tới phía trên lỗ tai của cô.

Viêm Cảnh Hi hơi nghiêng đầu, dựa vào bên Lục Hữu Nhiễm.

Phùng Như Yên sợ Viêm Cảnh Hi chọc giận Lục Mộc Kinh, ánh mắt cảnh cáo bắn tới.

Viêm Cảnh Hi bắt đắc dĩ nheo đôi mắt lại, Phùng Như Yên mang theo nụ cười giả dối nói: "Lục tiên sinh thoát nhìn rất trẻ tuổi, cũng không lớn hơn Hữu Nhiễm nhiều."

"Tôi lớn hơn nó ba tuổi." Lục Mộc Kinh có điều ngụ ý đáp một tiếng.

Cửa bị đẩy ra một cô gái mặc áo màu đen váy ngắn từ bên ngoài tiến vào, trên móng tay sơn màu đen, nhẹ nhàng gọi: "Ba ba, mẹ, anh rể, chú út."

Cô liếc Cảnh Hi một cái, trong mắt khinh thường, cố ý bỏ qua, ngồi vào bên người Lục Hữu Nhiễm, cười rục rịch với Lục Hữu Nhiễm: "Thật xin lỗi, anh rể, trên đường kẹt xe."

Viêm Cảnh Hi lười biếng đưa mắt nhìn nụ cười rục rịch của Viêm Nhị.

Chị gái cũng không có, anh rể nơi nào tới?

Suy nghĩ một chút, không đúng lắm.

Viêm Cảnh Hi nhú mày, nhìn chằm chằm vào mi mắt mượt mà của Lục Mộc Kinh.

Viêm Nhị nhỏ hơn cô một tuổi, gọi anh là chú út, anh giống như không có bất kỳ phản ứng xấu!

Duy chỉ có nhắm vào cô.

"Xảy ra chuyện gì?" Lục Mộc Kinh tỉnh táo nhìn vào mắt của Viêm Cảnh Hi hỏi.

Anh vừa lên tiếng, ánh mắt mọi người đều nhìn về bọn họ.

Viêm Cảnh Hi chỉ muốn yên lặng làm một mỹ nhân mà thôi, không muốn bị chú ý, cảm giác được ánh mắt không vui của Phùng Như Yên lại nhìn sang, trong đôi mắt thoáng qua giả hoạt, giờ ly rượu lên, thoát nhìn khéo léo nói: "Tôi muốn kính Lục tiên sinh một chén!"

Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một tia sáng trong ánh lửa.

Nhìn chằm chằm đôi mắt long lanh sáng trong của cô, trong đầu nghĩ đến hồ ly, ngược lại muốn biết phản ứng tức giận của cô.

Anh không nâng chén, thu tay khoác lên lưng ghế dựa của Viêm Cảnh Hi về, dụi tắt thuốc trong gạt tàn.

Viêm Cảnh Hi rõ ràng bị cự tuyệt, không khí có chút cứng ngắc.

Thời điểm cô muốn để ly rượu xuống, Lục Mộc Kinh lại cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng lắc lắc, giống như là có thể chạm cốc với anh.

Viêm Cảnh Hi chỉ có thể dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người giống như là một đĩa ngọc chờ "lọt mắt xanh" của anh.

Một giây dài giống như là một giờ.

Dày vò, không biết chờ đợi.

Anh giống như là một chúa tể, hoàn toàn đùa bốn người khác ở trong tay.

Gò má tuấn tú có vẻ lạnh bạc, chậm rãi ghé mắt, vẻ mặt chậm rãi ghé mắt, trong mắt lại xẹt qua một đạo giống khiêu khích, nhẹ nhàng nhấp một miếng rượu đỏ, để ly rượu xuống, nói: "Tôi không muốn uống rượu phụ nữ kính, không tiện."

Anh không uống thì không uống, nói sớm là được, mở cái bản nhạc gì.

Anh xa cách, anh bài xích, thông qua những lời này, vẽ bề ngoài vô cùng tỉnh tể.

Viêm Cảnh Hi thật sự là một người có năng lực chịu đựng rất tốt, tất cả sự khôn ngoan, tâm tư, mục đích, tư tưởng, trả thù đều giấu dưới bề ngoài nhìn như nhu thuận, chờ có một ngày đủ sức, hoàn toàn thoát khỏi trời buộc bấy giờ.

Người đàn ông trước mắt này thật là có bản lĩnh chọc giận cô.

Trong mắt Viêm Cảnh Hi toát ra ngọn lửa nóng rực, hùng hục dấy lên lửa giận, lực nắm trên ly rượu rất lớn, giống như ly rượu trở thành cổ anh, thân ly rượu đều khẽ run.

Lục Mộc Kinh thấy cô nổi giận, dương nụ cười, nghiêng nước lại khuynh thành, cho cô xuống đài, nâng ly rượu lên đụng nhẹ ly rượu của cô một cái: "Tôi mời cô đi."

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đùng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cái gì là chơi!

Edit: Thảo My

Người đàn ông này tuyệt đối là có ý.

Cái gì gọi chơi người, chơi tâm tư, chơi không khí, anh thật là cao thủ.

Viêm Cảnh Hi che giấu lửa giận, lộ ra nụ cười càng sáng rỡ, chủ động nâng ly rượu qua, không hề cảm thấy xa cách nói: "Cảm ơn."

Lúc đụng ly rượu của anh, trên tay tự nhiên trượt xuống.

Ly rượu trong tay cô đổ trên bàn, rượu từ trên bàn chảy đến trên quần anh.

"Trời ạ, thật xin lỗi." Viêm Cảnh Hi nói xin lỗi, lập tức đứng lên, giống như cực kỳ lấy lòng nói: "Tôi đi hỏi phục vụ lấy khăn."

Viêm Cảnh Hi vừa nói lao ra, đóng cửa lại trong nháy mắt, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Ai bảo anh cố ý chơi cô!

Cô chậm rãi tiêu sái đi, đi cũng không nói, cố ý từ từ.

"Chơi rất vui sao?" Viêm Cảnh Hi nghe được thanh âm quen thuộc, cảm giác được trên cổ một cổ hơi thở ấm áp, quen thuộc mạnh mẽ đến gần, cô chuyển mắt, thấy Lục Mộc Kinh đã đứng phía sau cô, cười như không cười nhìn cô.

Xem ra, anh biết là cô cố ý.

Cô cũng không phủ nhận, hất cằm lên, đứng lý hợp tình trả lời: "Ai bảo anh chơi tôi trước?"

"Chơi?" Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua một đạo ánh sáng khác biệt, vươn cánh tay dài ra, bàn tay dày rộng ôm thắt lưng Viêm Cảnh Hi, xoay người, một bước đi về phía trước, áp cô ở giữa bức tường phía trước và thân thể anh, đôi mắt trầm xuống, nhiều mấy phần dã thú nguy hiểm khóa chặt con mồi: "Biết cái gì là chơi không?"

Viêm Cảnh Hi theo bản năng đẩy ngực anh, cảm giác được cơ lực cường tráng của anh, cùng với nhịp tim đập thùng thùng thùng, rồi loạn tiết tấu hô hấp của cô.

Lục Mộc Kinh nhìn chân mày cô nhíu lên, trong mắt tối trầm giữ kín như bùng, vẻ mặt dần dần trở lên tà mị.

Một tay của anh chậm rãi rơi vào nút cài thứ nhất trên áo khoác lông nhung của cô

Tim Viêm Cảnh Hi như bị néo một cái, thân thể cứng ngắc, hơi thở khản trương đề ở nơi cổ họng, có loại khủng hoảng không giải thích được.

Khỏe miệng Lục Mộc Kinh hơi nâng lên, giọng điệu nhẹ nhàng nói: "Đàn ông chơi phụ nữ, là muốn để phụ nữ ở trên giường, coi từng món một quần áo của phụ nữ."

Ngón tay thon dài của anh cời ra cúc đầu tiên trên quần áo của cô ra.

Viêm Cảnh Hi không nghĩ tới anh làm thật, theo bản năng đánh tay anh xuống.

Tay còn chưa đụng đến anh, anh giống như biết rõ, cầm cổ tay cô đặt ở đầu cô, bàn tay đặt trên đùi cô.

Nhiệt độ lòng bàn tay nóng rực truyền tới trên da thịt cô.

Bàn tay anh giống như mang theo ma lực đi lên, đến chỗ nào, một cổ cảm giác tê dại, xa lạ tập kích khiến thân thể cô run rẩy.

"Lục Mộc Kinh, anh dừng tay." Viêm Cảnh Hi khản trương hô lên.

Bàn tay Lục Mộc Kinh dừng lại ở bên cạnh mép quần trong của cô, đột nhiên cầm chân cô, kéo vào.

Viêm Cảnh Hi giật mình, đụng vào trong ngực anh, chống lại mắt càng lúc càng không đành lòng của anh, tựa hồ mang theo ánh sáng sóng dồn dập, hiện lên ánh ngược về mặt đỏ ửng của cô.

Viêm Cảnh Hi hoảng hốt giãy dụa thân thể của mình muốn tránh thoát.

Lục Mộc Kinh cười khê, giọng nói đùa dòn cất lên: "Cô càng giãy dụa, lại càng tiến vào sâu hơn."

Viêm Cảnh Hi cảm giác bây giờ mình xoay vặn, đụng vào chỗ đang gào thét.

Cô bỗng nhiên ngưng động tác, ngẩng đầu, mở đôi mắt to mang theo ngọn lửa tức giận khóa Lục Mộc Kinh.

Nụ cười của anh dương lên càng vui vẻ: "Tiểu Hi, cô còn cảm thấy mới vừa rồi tôi đang chơi cô không?"

Tiểu Hi từ trong miệng anh nói ra, không chút nào xa cách, giống như bọn họ đã biết nhau rất lâu, đã rất thân mật.

Viêm Cảnh Hi nói chơi, hoặc là không chơi, cũng gây bất lợi cho mình, đột nhiên nhắc chân dậm ở trên gầy da của Lục Mộc Kinh.

Cô mang chính là giày cao gót, dậm chân rất nặng.

Cảm giác dễ chịu kia...

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Tức giận?

Edit: Thảo My

Lục Mộc Kinh nhíu mày, sắc mặt hơi tái nhợt.

Viêm Cảnh Hi kìm nén tất cả tức giận, xấu hổ, co quắp, tức giận cũng trút hết ở một cước này.

Trong lòng sáng khoái.

Giương lên nụ cười.

Đôi mắt mang theo ngọn lửa trở nên sáng lên, màu hồ phách trời sinh nhẹ nhàng mê mị, có mấy phần khiêu khích.

Cô lui về sau một bước, hất cằm lên: "Chú, tôi nói không lại chú, nhưng mà cái gì gọi họa từ trong miệng ra, chú hiểu."

Lục Mộc Kinh nhìn đôi mắt linh động của cô, không hề nặng nề như lúc ăn cơm, hơi nâng khóe miệng lên, thanh âm trầm thấp vang lên: "Không tức giận?"

Nếu như người đàn ông trước mắt trực tiếp mắng cô, hoặc là đánh cô, giận dữ cũng được, cô sẽ cảm giác mình đập lên là hợp tình hợp lý.

Nhưng hết lần này tới lần khác, anh mỉm cười với cô.

Cô nhìn không thấu người đàn ông này, bởi vì nhìn không thấu, cho nên, sẽ sợ, trong tiềm thức bảo cô phải chạy đi.

"Lười tức giận với chú." Viêm Cảnh Hi xoay người, người phục vụ phòng bếp bung một tô lớn có mùi thơm đi tới, không chú ý Viêm Cảnh Hi đột nhiên xoay người, mắt thấy sắp đụng vào.

Bên hông Viêm Cảnh Hi bị một lực khóa lại, lui về sau, ngã vào trong ngực Lục Mộc Kinh.

Cô chưa tỉnh hồn, đã nghe đỉnh đầu vang lên thanh âm Lục Mộc Kinh mang theo vài phần quan tâm và hỏi thăm.

"Trước kia cô làm việc cũng lỗ mắng như thế sao?"

Không, cô làm việc không lỗ mắng, cô tính toán tỉ mỉ, ẩn nhẫn bình tĩnh, nhưng hết lần này tới lần khác gặp phải anh.

Trên người anh mát lạnh mang theo mùi rượu bay vào chớp mũi cô, giống như là mùi thuốc bắc, khiến tim cô không tự chủ đập nhanh hơn.

Viêm Cảnh Hi không thích cảm giác không khống chế được tim đập nhanh.

Cô bước về phía trước một bước, rời khỏi ôm ấp của Lục Mộc Kinh, vì nhịp tim mình đột nhiên tăng nhanh hơi ảo não, sắc mặt trầm xuống, xa cách nói: "Tôi trước kia làm việc lỗ mắng hay không lỗ mắng không liên quan tới anh, sau này làm việc thế nào cũng không liên quan gì đến anh, Lục tiên sinh, tôi biết anh không thích tôi, cố ý trêu đùa tôi, nhưng mà cũng xin một vừa hai phải, bị chọc tới chó nóng này cũng sẽ nhảy tường, chọc tới người nóng này cũng sẽ cắn người."

"Cẩn?" Lục Mộc Kinh lặp lại chữ này.

Viêm Cảnh Hi thấy trên áo khoác ngoài trắng như tuyết dính vào một ít nước thơm hờn, thật là tự làm bậy, không thể sống!

Cô xoay người, đi tới dấu hiệu toilet.

Lục Mộc Kinh nhìn bóng lưng hốt hoảng của cô, cô có lẽ không biết, cần nói với đàn ông, có một tầng ý tứ khác, đặc biệt là tách hai bên của chữ này, biến thành một danh từ...

Lục Mộc Kinh hơi giương khóe miệng lên, ánh mắt lay động, chậm rãi đi phía sau người cô.

Viêm Cảnh Hi từ toilet ra ngoài, lúc đi qua phòng bao, nghe được tên của mình bị thanh âm quen thuộc nói tới.

"Phong cách sinh hoạt cá nhân của Viêm Cảnh Hi không tốt, thường đi ra ngoài lêu lổng, theo em biết, chị đã từng mang thai của ba người đàn ông khác nhau." Viêm Nhị sát lại nói chuyện riêng.

Viêm Cảnh Hi cười nhạo một tiếng.

Cô là cô gái trong sạch!

Thật ra ngay từ đầu Phùng Như Yên muốn giới thiệu Viêm Nhị cho Lục Hữu Nhiễm.

Lục Hữu Nhiễm không chỉ là cháu đích tôn Lục gia, còn là Phó tổng Lục thị, lớn lên khuôn mặt cũng xuất chúng nổi bật, là đối tượng tranh đoạt của đông đảo danh môn thực viện.

Nhưng hết lần này tới lần khác Lục lão gia từ coi trọng ngày sinh tháng đẻ của cô, chỉ định cô làm cháu dâu.

"Hon nữa, chị của em, anh đừng thấy chị ta dịu dàng thiện lương như vậy, chị ta đều là giả vờ, chị ta chính là một đóa Bạch Liên hoa không biết xấu hổ, nếu là anh rể cưới chị ta, nhất định anh sẽ ghê tởm chết." Viêm Nhị tiếp tục nói xấu cô.

Nếu như ghê tởm như vậy có lực sát thương lớn, cô không ngại hơn ghê tởm một chút.

Viêm Cảnh Hi tỉnh táo nhìn về phía cửa phòng bao, lộ ra nụ cười giảo hoạt.

Nếu cô ta nói cô là đóa Bạch Liên hoa, cô không có cách gì không thỏa mãn nguyện vọng của cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Dùng sức hút một chút

Edit: Thảo My

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía cây lau nhà đặt ở góc tường, xách cây lau nhà lên, để cây lau nhà ngang tường và cửa.

"Người nào ở bên ngoài, người nào!" Viêm Nhị nghe được âm thanh khác thường ở bên ngoài hô lên.

Viêm Cảnh Hi vỗ tay một cái.

Cô nói cho cô ta biết, cô là người nào? Ngu sao!

Viêm Nhị nào tàn, cũng nghĩ toàn bộ thế giới đều nào tàn sao?

Viêm Cảnh Hi lười biếng xoay người, thấy được Lục Mộc Kinh dựa vào cửa một phòng bao khác.

Sao mỗi lần cô làm chuyện xấu đều bị anh thấy!

"Cô từng mang thai với ba người đàn ông khác nhau?" Lục Mộc Kinh liếc xéo cô hỏi, khóe miệng mang theo nụ cười.

Viêm Cảnh Hi không biết ý tứ của anh khi hỏi những lời này, nhưng mà cô không muốn để cho anh cảm thấy cô là một cô gái lỗ mãng còn có ý nghĩ gì với cô.

"Tôi là xử nữ." Viêm Cảnh Hi khẳng định nói.

Lục Mộc Kinh tươi cười, ánh đèn trên hành lang rọi vào trên người kiều ngạo của hắn, có vẻ sáng nhàn nhạt.

Anh làm cho người ta ấn tượng rất thành thực, kiều ngạo, không thể tiếp xúc, nhưng mà, không biết tại sao, Viêm Cảnh Hi cảm thấy sau khi cô nói ra những lời này, màu sắc trong mắt anh có kinh ngạc vui mừng.

Cô không muốn đơn độc đối mặt anh, nhanh chóng đi qua anh, đi tới trước mặt phòng bao.

Tôm đã mang lên.

Phùng Như Yên mượn cơ hội nịnh hót nói: "Cảnh Hi, con bóc tôm thuần thực nhất, mau cho bóc mấy con cho Lục tiên sinh."

Lục Mộc Kinh ngồi xuống bên cạnh Viêm Cảnh Hi, ánh mắt mang theo ý vị thâm trường nhìn về phía Viêm Cảnh Hi, giọng nói không lạnh không nhạt hỏi: "Biết chính xác cách ăn tôm hùm sao?"

Viêm Cảnh Hi không trả lời, nghĩ đến cũng sẽ không thể là lời hay.

Phùng Như Yên rất có hứng thú hỏi: "Tôm hùm còn có cách ăn chính xác, tôi là lần đầu tiên nghe thấy, cảm giác trước kia đều là ăn mù quáng rồi."

Lục Mộc Kinh không có nhìn Phùng Như Yên, mà là từ từ đeo bao tay lên, nói với Viêm Cảnh Hi: "Tay trực tiếp cầm một điểm tiện lợi. Cô có thể hút đầu của nó trước, dùng sức hút sẽ khá hơn một, sau khi hút xong, dọc theo thân thể nó nhẹ nhàng cắn, đợi đến lúc không sai biệt lắm, là có thể ăn."

Viêm Cảnh Hi mặc dù không có bạn trai, nhưng mà kiến thức căn bản thông thường cũng có.

Đoạn nói chuyện kia của anh, giống như nói một loại vận động, nói việc ăn tôm hùm ái muội như vậy, Viêm Cảnh Hi cũng say.

Lục Mộc Kinh cầm một con tôm hùm lên, thả vào trong bát Viêm Cảnh Hi, liếc xéo cô, nói: "Trước thử xem của tôi."

Viêm Cảnh Hi vẫn không động đến tôm hùm trong bát.

Phùng Như Yên giống như không nghe thấy ái muội kia, thúc giục: "Cảnh Hi, ăn của Lục tiên sinh trước, luyện tập một chút."

Viêm Cảnh Hi: "..."

Tâm tình Lục Mộc Kinh vui vẻ, khẽ cười nói: "Còn chưa từng ăn qua, tự nhiên không hiểu, nên luyện tập nhiều."

Ngay trước mặt Phùng Như Yên, Viêm Cảnh Hi không thể tức giận, cô coi như nghe không hiểu, cầm tôm hùm lên, lấy tay bóc vỏ, nhưng mà quá cứng, bóc không được, chỉ có thể đặt ở trong miệng.

Trong mắt lóe lên một tia giao hoạt, dùng sức một cắn, chỉ nghe một tiếng.

Viêm Cảnh Hi phun hai đoạn tôm hùm ra, vô tội hỏi: "Cắn đứt làm sao đây?"

Lục Mộc Kinh: "..."

Viêm Cảnh Hi tựa hồ thấy sắc mặt anh có chút đen, lộ ra nụ cười vui vẻ, vô tội nhìn anh trừng mắt.

Trong mắt Lục Mộc Kinh thâm trầm mấy phần, mặt ngoài rất bình tĩnh lại lấy một con tôm hùm, bỏ vào trong bát của cô, rất có kiên nhẫn nói: "Luyện tập nhiều một chút, sau này ăn tôm hùm không cần mạnh mẽ! Con người khi còn sống có rất nhiều cơ hội ăn tôm hùm, ăn tôm hùm ngon cũng tùy vào chỗ, chính mình cũng hưởng thụ, cô nói có đúng không?"

Đang lúc lúc này, Viêm Nhị xông tới, sắc mặt tái xanh, chỉ vào lỗ mũi Viêm Cảnh Hi mắng: "Viêm Cảnh Hi, cô có thể âm hiểm như thế, lại làm hành động lỗ mãng như vậy!"

Phốc...

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ngủ chung một chỗ, thật có dã tâm!

Edit: Thảo My

Cô đang suy nghĩ không đứng đắn, Viêm Nhị thỉnh thoảng nói một câu, làm cô không tiêu hóa được.

Sau khi tới, cảm thấy Viêm Nhị nói chính là chuyện cô dùng cây lau nhà chặn cửa.

Nếu như bình thường, Viêm Cảnh Hi sẽ phủ nhận.

Nhưng mà chuyện này bị Lục Mộc Kinh thấy được, ngay trước mặt Lục Mộc Kinh cô cũng không thể mặt không đỏ không thờ ơ gấp nói dối được?

Nếu như, người đàn ông này vạch trần cô, không phải là tự chui đầu vào rọ sao?

Cho nên, Viêm Cảnh Hi không nói gì.

Viêm Nhị nhìn Viêm Cảnh Hi không phủ nhận, càng tức giận, nhìn thấy Lục Hữu Nhiễm đứng ở phía sau, trong mắt một xẹt qua một tia hung ác nham hiểm, cố ý bôi đen mắng: "Viêm Cảnh Hi, chị đừng giả bộ với tôi, ngày hôm qua chị đi chỗ nào?"

Viêm Nhị vừa nói, khinh thường mím mím môi, vênh vao tự đắc nói: "Bạn tôi nói ngày hôm qua lúc chị ở quầy rượu cởi dây lưng của đàn ông, cuối cùng

cùng người đàn ông kia đi ra ngoài, Viêm Cảnh Hi, chị là người đã có hôn phu, chị đây là muốn cho cảm sùng anh rể tương lai sao?"

Viêm Nhị muốn cướp Lục Hữu Nhiễm, cô cầu còn không được, nhưng mà, đây không có nghĩa là, cô phải nhận lấy tất cả những thứ kia, đặc biệt là khi nghe, dưới hình dung của Viêm Nhị, cô giống như một đóa Bạch Liên hoa lỗ mưng khắp nơi quyến rũ đàn ông.

"Ngày hôm qua, em nói mấy giờ?" Viêm Cảnh Hi vô tội hỏi.

Viêm Nhị cười nhạo một tiếng: "Hon mười giờ tối, Viêm Cảnh Hi, chị đừng tưởng rằng có thể lừa gạt qua được cửa ải, thời gian gì, tôi cố ý hỏi được."

"Hon mười giờ sao?" Viêm Cảnh Hi nhìn về phía Phùng Như Yên sắc mặt hơi tái nhợt, rất tự nhiên tiếp lời giải thích: "Mẹ, hon mười giờ mẹ gọi điện thoại cho con, cho nên khi đó con đang trên đường trở về."

Cô nắm bắt thời cơ rất chính xác, nếu như cô nói ra trước, Viêm Nhị có thể tùy ý nói một thời gian tối tối rồi.

Hon nữa, cô biết cách kéo Phùng Như Yên xuống nước, có thể nhẹ nhàng giải quyết Viêm Nhị có tình gây sự.

Rất thông minh!

Lục Mộc Kinh dương khoe miệng lên.

"Chỉ biết suốt ngày ầm ầm ỉ ỉ, chị con không phải như con nghĩ, nhanh lên ngồi xuống ăn tôm đi." Phùng Như Yên lời ít mà ý nhiều nói.

"Mẹ, chị ta mới vừa rồi còn khóa con ở trong phòng bao!" Viêm Nhị rất ủy khuất làm nũng nói: "Không tin mẹ hỏi chị ta?"

Phùng Như Yên nhất định giúp đỡ con gái ruột của mình, nhưng mà ngay trước mặt Lục Mộc Kinh phải thu lại tính khí, hiền lành hỏi: "Con mới vừa rồi khóa Viêm Nhị ở trong phòng bao?"

"Tại sao phải khóa Viêm Nhị ở bên trong phòng bao? Hon nữa. " Viêm Cảnh Hi vô tội nhìn về phía Viêm Nhị, hỏi: "Em sao lại ở trong phòng bao khác?"

Viêm Nhị sùng sốt, cũng không thể nói ra chuyện cô ta cố ý quyến rũ Lục Hữu Nhiễm, sắc mặt có chút xấu hổ, thờ phỉ phò ngồi xuống, đề tài vì vậy ngừng.

Lục Mộc Kinh giống như có điều suy nghĩ rút một điều từ trong hộp thuốc lá ra.

Giương đông kích tây, tránh nặng tìm nhẹ, nói sang chuyện khác, cô vận dụng không tệ.

Nhưng mà, đến tốt cùng ở hoàn cảnh xấu xa ra sao khiến tình tình cô nhạy bén giống như hồ ly?

Phùng Như Yên thấy thế, lập tức kéo ra nụ cười, ra lệnh cho Viêm Cảnh Hi: "Nhanh lên đốt giúp Lục tiên sinh."

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía Lục Mộc Kinh, anh không vạch trần cô, đốt lửa coi như đổi ân tình của anh.

Cô cầm cái bật lửa lên.

Lục Mộc Kinh phối hợp ngậm thuốc lá ở trong môi, hơi mở ra, đôi môi cong như sóng nước dưới ánh đèn, hết sức xinh đẹp.

Bởi vì hai người dựa vào gần nhau, cô có thể thấy trong mắt anh có hai bóng nho nhỏ của cô lúc này sắc mặt đỏ thắm.

Viêm Cảnh Hi duy trì bình tĩnh, bật lửa lên.

Lục Mộc Kinh cúi người, càng dựa vào cô gần hơn, hô hấp cũng phả vào trên tay cô, hít vào, sau đó phun ra khói mù dày đặc, trong nháy mắt cặp mắt mê mị mi mắt xinh đẹp của anh, càng sâu không thấy đáy, không cách nào thăm dò.

Sau khi Viêm Cảnh Hi thấy thuốc lá đốt xong, để cái bật lửa xuống.

"Thân thể cô không thoải mái? Mặt rất đỏ!" Lục Hữu Nhiễm vẫn không chính diện nói chuyện với cô liếc xéo hỏi cô.

Viêm Cảnh Hi nhìn về phía Lục Hữu Nhiễm, không muốn đưa cho anh ta quá nhiều chú ý, xa cách khách khí trả lời: "Tôi uống rượu mặt sẽ đỏ."

Lục Hữu Nhiễm nhàn nhạt dương hạ khoe miệng, mất hết hưng trí, tựa hồ không có cảm giác hứng thú gì với cô.

Như vậy cũng tốt.

Ít nhất thoát nhìn anh ta an toàn hơn chú của anh ta rất nhiều.

Lúc ăn cơm, có Phùng Như Yên điều chỉnh, mục tiêu nịnh nọt của bà ta là Lục Mộc Kinh, châm chọc hỏi rất nhiều vấn đề.

Lục Mộc Kinh chẳng qua là trả lời qua loa, thoát nhìn khách khí, xa cách, ngạo kiêu từ trong xương khiến cảnh tượng Phùng Như Yên nịnh nọt càng nặng hơn.

Bữa tiệc, cuối cùng kết thúc.

Phùng Như Yên lúc mời rượu Lục Mộc Kinh, không tự chủ uống quá nhiều, nói chuyện cũng có chút nói ngọng.

"Tiểu Hi, con một hồi đưa Hữu Nhiễm cùng chú của cậu ấy về. Nhất định phải chiều đãi chú của Hữu Nhiễm thật tốt, biết không?" Phùng Như Yên ra lệnh.

"Con biết, mẹ!" Viêm Cảnh Hi đáp một tiếng.

"Mẹ, con cùng chị đưa anh rể bọn họ trở về, trong lúc đó có thể chăm sóc một chút." Viêm Nhị vội vàng nói.

"Cũng tốt, cũng tốt." Phùng Như Yên lão đảo lắc lư đứng lên, Viêm Du Thành đỡ rời đi.

Bởi vì Viêm Nhị lái một chiếc xe tới đây, Lục Hữu Nhiễm cũng lái một chiếc xe tới, Lục Hữu Nhiễm đi tuốt ở đằng trước, mở cửa xe.

Viêm Cảnh Hi chuẩn bị đuổi theo.

Viêm Nhị ném chìa khóa xe mình cho Viêm Cảnh Hi nói: "Chị, tôi ngồi xe của anh rể, chị lấy xe của tôi đưa chú út về."

Nói xong, vui vẻ nhảy lên xe Lục Hữu Nhiễm.

Lục Hữu Nhiễm liếc mắt nhìn Viêm Cảnh Hi hiền lành nhu thuận.

Anh ta không có một chút hứng thú với tính tình bình hoa, cũng không để ý đến việc không hợp lý, lái xe rời đi.

Lục Mộc Kinh liếc xéo nhìn xe Lục Hữu Nhiễm lái đi, nhếch miệng, tay đút vào trong túi, đứng nghiêm ở phía sau Viêm Cảnh Hi.

"Xem ra, nó căn bản không để ý đến cô." Lục Mộc Kinh khẳng định nói.

Lục Hữu Nhiễm không quan tâm cô, biểu hiện rất rõ ràng.

Viêm Cảnh Hi ở trước mặt Lục Mộc Kinh đã đủ mất hết mặt mũi, lại hối hận, ngược lại khiến cho cô càng thêm thật đáng thương.

Cho nên, cô lộ ra nụ cười, lười biếng như không sao cả, hỏi ngược lại: "Anh cảm thấy, lòng anh ta đối với tôi không thay đổi sao?"

Trong mắt Lục Mộc Kinh lóe lên một tia kinh ngạc, trong ánh mắt càng phát thâm trầm, niệm phong tất cả từng trải và nội hàm cất vào trong, tối đen như mực, hỏi: "Cô xem trọng quyền thế Lục gia?"

Nụ cười của Viêm Cảnh Hi càng phát rực rỡ.

Cô không cần thiết giải thích với một người sắp trở thành người xa lạ, theo lời của anh nói: "Nếu như anh cảm thấy là thế, thì chính là thế."

Nói xong, cầm dưới cô liếc về phía xe của Viêm Nhị, ánh mắt trong suốt, nói: "Đi thôi, tôi đưa Lục tiên sinh về."

Lục Mộc Kinh nhìn cô tiêu sái mở cửa xe, ngồi ở vị trí lái, thắt dây an toàn cho mình.

Nếu như, cô ngại ngùng nói không phải, hoặc là trên mặt có vẻ chột dạ, anh có thể sẽ tin lời của cô.

Nhưng mà, cô thân nhiên, nụ cười của cô, ngược lại làm anh không tin cô là cô gái vì quyền thế mà hy sinh hạnh phúc cả đời.

Hơn nữa, cô nhìn thấy em gái đuổi theo chồng tương lai của mình, cũng không có một chút thương tâm, càng không cần phải nói đến lo lắng.

Cô gái này, khiến anh trong vòng hai ngày rất có hứng thú đi tìm hiểu.

Lục Mộc Kinh lên vị trí bên cạnh tài xế, thắt dây an toàn cho mình, trong mắt xẹt qua một tia giao hoạt, thoải mái nói: "Nếu như cô là vì tiền của Hữu Nhiễm, tôi có tiền, có quyền hơn nó, có thể, về ngoại hình, cũng không kém nó!"

Mắt Lục Mộc Kinh chậm rãi nghiêng sang, chống lại hai mắt kinh ngạc của Viêm Cảnh Hi, nâng lên nụ cười tà nịnh.

Viêm Cảnh Hi vẫn cảm thấy người đàn ông trước mắt này có dã tâm với cô, nếu như trước chẳng qua là suy đoán, hiện tại cô mới có thể khẳng định.

Từ diện mạo, khí chất, kinh nghiệm từng trải, bối cảnh và thực lực kinh tế của anh, anh không thiếu phụ nữ, hoặc là, bây giờ còn có rất nhiều phụ nữ.

Anh có năng lực bao nuôi phụ nữ.

Người đàn ông quyền quý giống như vương giả, cô không chọc nổi, càng không muốn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Viêm Cảnh Hi chen giấu sợ hãi của mình, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, buột miệng nói ra: "Anh lớn tuổi hơn anh ta!"

Lục Mộc Kinh không nghĩ tới cô sẽ trả lời như thế, anh mạnh mẽ hơn nữa, anh cũng được người khác nịnh nọt quen, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhìn cô thật sâu.

Viêm Cảnh Hi tựa hồ có thể thấy trên mặt anh có ba đường hắc tuyến, đen kịt bao phủ trên đỉnh đầu anh. Khiến mặt anh có loại cảm giác khí phách sắc bén.

Nhưng mà, cô một chút cũng không sợ, ngược lại thấy anh đen mặt, đặc biệt sáng khoái, đảo qua khói mù trước kia, vui vẻ lộ ra nụ cười.

"Muốn nghe bài hát không?" Viêm Cảnh Hi giả vờ không kích thích anh, thoải mái nói xong, tự nhiên lựa chọn một bài hát vui vẻ ảm áp, lái xe, ngón tay rất có tiết tấu gõ tay lái.

Lục Mộc Kinh liếc nhìn ngón tay xinh đẹp của cô, nói: "Tôi lớn tuổi hơn nó, chỉ có thể chứng minh một vài nơi thành thực kiêu ngạo hơn nó, cô cái gì cũng không hiểu, có muốn tôi khảo sát một phen hay không?"

Viêm Cảnh Hi: "..."

Cô nhìn Lục Mộc Kinh, sao cảm thấy trong những lời nói này chứa đầy hàm ý!

Ánh sáng đèn đường lúc sáng lúc tối chiếu vào trên người anh, ở trong mắt anh cũng toát ra ánh sáng trong suốt.

Cho dù anh không nói lời nào, quanh thân cũng có một loại hơi thở và từ trường mạnh mẽ, làm cho trong lúc nhất thời Viêm Cảnh Hi có chút hoảng hốt, không biết phản bác ra sao.

Lục Mộc Kinh nở nụ cười, giống như là rảnh rỗi nói giỡn, dịu dàng nói: "Lái xe cho tốt. Đừng nhìn chăm chăm tôi. Không phải nói tôi có tuổi sao!"

Nói xong, anh nghiêng mặt sang bên, lại vui vẻ cười, đầu dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền.

Thanh âm khàn khàn, nói: "Đến nơi gọi tôi."

Viêm Cảnh Hi cắn cắn môi, nhìn không hiểu người đàn ông này.

Anh đây là nói giỡn, hay là ngụ ý gì?

Xuất phát từ lễ phép và thái độ đúng mực.

Viêm Cảnh Hi tắt nhạc.

Xe đến cửa khu nhà ở, Viêm Cảnh Hi thấy anh còn nhắm hai mắt.

"Này, đến." Viêm Cảnh Hi kêu một tiếng.

Anh không lên tiếng! Vẫn nhắm hai mắt.

Cô cũng không thể mãi ngồi trên xe cùng anh được?

Viêm Cảnh Hi nhẹ nhàng đẩy anh một cái.

Tay đột nhiên bị anh bắt được, Viêm Cảnh Hi nhanh chóng rút ra, sắc mặt khẽ biến thành hồng, nói: "Anh đến."

Lục Mộc Kinh không có biểu cảm gì lớn tháo dây an toàn ra, xuống xe, nhìn cô còn ngồi trên xe, hỏi: "Cô không lên chào hỏi bạn trai cô sao?"

Viêm Cảnh Hi từ trên xe bước xuống.

Vốn định sau khi đưa Lục Mộc Kinh lên, chào hỏi với Lục Hữu Nhiễm liền đi, không nghĩ tới, mới đi tới cửa, đã thấy Viêm Nhị chạy tới, ôm tay cô, vui sướng nói: "Chị, nơi này của anh rẻ còn thật không tệ, phong cảnh rất đẹp, hôm nay chúng ta ở nơi này có được không?"

Viêm Cảnh Hi thật sự bội phục da mặt dày của Viêm Nhị, trực tiếp từ chối nói: "Không tốt đâu, quần áo đồ dùng rửa mặt cái gì cũng không có, không được thuận tiện."

Trong mắt Viêm Nhị xẹt qua tia hung ác nham hiểm, cướp đi túi của Viêm Cảnh Hi, bỏ chạy xa ba mét, nói: "Có quan hệ gì, một hồi mượn đồ anh rẻ mặc là được rồi, nơi này của anh rẻ nhất định là có đồ dùng rửa mặt."

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Có thể không cần giả bộ như thế không?

Edit: Thảo My

Viêm Cảnh Hi rất không thích hành động này của Viêm Nhi.

Chuyện cô gái mới chỉ biết đàn ông hai ngày đã đến nhà là hạ thấp giá trị con người, cô ta hành động như vậy căn bản Lục Hữu Nhiễm đuổi không kịp, sẽ chỉ làm Lục Hữu Nhiễm cho rằng cô ta là cô gái rất dễ dàng tới tay.

Mặc dù, lui tới, Lục Hữu Nhiễm cũng sẽ không quý trọng cô ta.

Huống chi, Viêm Cảnh Hi cảm thấy trong lòng Lục Hữu Nhiễm có thương tích.

Loại đàn ông này, thoát nhìn dễ dàng chinh phục, chán đến chết, nhưng, bắt quá chỉ là dạo chơi nhân gian, sẽ không dễ dàng bỏ tình cảm ra.

"Viêm Nhi, đừng náo loạn, ngày mai tôi còn phải đi học." Viêm Cảnh Hi hạ thấp giọng nói với Viêm Nhi.

"Tôi không náo loạn, anh rể đã đồng ý, hơn nữa, nơi này lại không xa trường học của cô, cùng lắm thì ngày mai tôi đưa cô đi, cứ quyết định như vậy." Viêm Nhi nhìn Viêm Cảnh Hi bước nhanh tới, không cho cô một chỗ trống cự tuyệt, sau khi cầm túi của cô đi vào phòng, khóa cửa.

Viêm Cảnh Hi biết, tính tình Viêm Nhi, tuyệt đối không thể trả lại túi cho cô, mà giấy chứng nhận và đồ quan trọng cô đều để trong túi xách!

Viêm Cảnh Hi đang suy nghĩ, làm sao lừa gạt Viêm Nhi ra ngoài, liền nghe thấy phía sau vang lên thanh âm trầm trầm của Lục Mộc Kinh: "Nơi này chỉ có ba phòng."

Viêm Cảnh Hi cảm thấy đầu lớn hơn, nhắm mắt lại để cho mình tĩnh táo.

Rõ ràng, Viêm Nhi chiếm đoạt một phòng, Lục Mộc Kinh cũng có một phòng, chẳng lẽ cô phải ngủ một phòng với Lục Hữu Nhiễm sao?

Mở mắt ra, khẽ thở dài một hơi.

Lục Mộc Kinh khẽ nở nụ cười, đi tới bên người cô, mắt nhìn xuống đôi mắt lóe lên của cô, tựa hồ hiểu rõ, thấp giọng nói: "Cô suy nghĩ cái gì?"

Anh phun khí vào trên cổ nàng cô, nóng nóng, ẩm ướt, rất nhột.

Viêm Cảnh Hi theo bản năng đi tới bên cạnh lui ra về sau một bước, nhìn về phía Lục Mộc Kinh.

"Tôi có thể ở phòng khách." Viêm Cảnh Hi liếc ghé sa lon một cái nói.

"Vừa tới đã giành địa bàn của tôi!" Lục Mộc Kinh cười nói.

"Hả?" Viêm Cảnh Hi chưa hiểu rõ.

Tay Lục Mộc Kinh xuyên vào trong túi, liếc nhìn khuôn mặt tinh xảo của cô, thu liễm không đành lòng, trầm ổn nói: "Cô đã biết phòng của tôi, tới nay cô có thể ngủ ở đó, nhớ khóa cửa, cô gái, ở phòng khách, quá nguy hiểm."

Viêm Cảnh Hi nhìn chằm chằm bộ dáng anh cũng không giống nói giỡn, tim giống như bị cái gì đụng một cái, đập lỡ một nhịp.

Vị hôn phu của cô, sau khi cô tới vẫn ở trong phòng mình không biết làm cái gì, mắt cũng không liếc nhìn cô một cái.

Mà người đàn ông trên cột cô mấy lần này, lại ở lúc mấu chốt cho cô một loại cảm giác đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, cũng làm cho cô có một chút hoài nghi với đánh giá trước của mình.

Nếu như anh có động cơ không thuần khiết với mình, không phải có thể thừa dịp trống mà vào sao?

Anh chẳng những không có, ngược lại như quân tử đứng đắn, lịch sự nhường phòng cho cô, trước trên cột, bắt quá giống như là trò đùa của anh, lập tức qua đi.

Viêm Cảnh Hi là một người ân oán phân minh, gặt đầu, lệ khí trước kia tan mất, khách khí nói: "Cảm ơn."

"Đi đi." Lục Mộc Kinh nói một tiếng, xoay người, kiêu ngạo mà xa cách.

Anh đi tới trước ghế sa lon, mở máy vi tính xách tay ra, chuyển chú ở trong máy vi tính, màn ảnh màu xanh chiếu trên người anh, ập đến ánh sáng mê người, khiến ánh sáng từ trong người đàn ông càng phát ra phong thái nổi bật.

Cũng làm cho Viêm Cảnh Hi cảm giác có khoảng cách không thể vượt qua được.

Cô vào phòng, khóa cửa, đi vào phòng tắm, tắm rửa, nhưng bởi vì không có quần áo thay, cũng chỉ có thể mặc quần áo của mình ngủ, may mà, buổi tối mới vừa thay, cũng không bẩn.

Lúc nửa đêm.

Cô bị âm thanh thùng thùng đánh thức.

Cách vách giống như có âm thanh, còn cố ý đụng tường bên này của cô, bên trong xen lẫn một ít tiếng thờ dốc không rõ.

"Anh rể, rất thoải mái, lại dùng lực một chút!" Thanh âm mơ hồ của Viêm Nhị từ tường bên kia truyền tới.

Viêm Cảnh Hi từ trên giường ngồi dậy, ngáp một cái.

Đồng tử xinh đẹp lim dim liếc tường một cái, gỡ gỡ tóc.

Cô hiện tại đã rõ, tại sao Viêm Nhị cố ý muốn kéo cô cùng?

Thì ư.

Nhưng, một người đàn ông quen biết hai ngày đã lên giường với cô, cũng sẽ quen biết hai ngày lên giường với người khác!

Hai ngày, có thể hiểu biết bao nhiêu về một người, bất quá dựa vào phía dưới thất lưng suy nghĩ mà thôi.

Loại này kích tình, tới nhanh, đi cũng nhanh, bất quá là nam nữ ở thành phố lớn hưởng thụ trong nháy mắt kích thích mà thôi, đàn ông có lẽ không sao cả, cấu tạo thân thể nhất định là tấn công theo hoàn cảnh.

Phụ nữ, vẫn là cẩn thận một chút mới tốt.

Phóng túng, tổn thương chỉ có thể là mình mà thôi.

Buổi tối bởi vì ăn tôm khau vị, Viêm Cảnh Hi cảm thấy có chút khát nước, cô từ trên giường đứng lên, mở cửa, đi ra ngoài.

Cô mở cửa ra là có thể thấy ghế sa lon.

Thân thể Lục Mộc Kinh cường tráng đành phải ở trên ghế sa lon, không cời tây trang, đầu tựa vào trên gối, hai tay vòng, nhắm hai mắt lại.

Tướng ngủ rất tốt, cho dù nằm, cũng có thể cảm giác được đường nét thân hình hoàn mỹ, mang theo sắc lạnh pha kiêu ngạo lại có một loại tao nhã giống như vương tử.

Trong phòng khách nhiệt độ máy điều hoà có hơi thấp, cô ra ngoài đã có thể cảm giác được trên cánh tay lạnh.

Cái chân đạp lên trên người anh phần lớn đã rơi xuống đất, chỉ còn lại một chút bên thất lưng, tùy thời có khuynh hướng sẽ rớt xuống.

Anh ngủ ghế sa lon nhỏ cũng là bởi vì cô.

Viêm Cảnh Hi cũng không muốn anh bị cảm, khiến mình thiếu anh.

Cô đi tới chỗ máy điều hoà không khí, điều chỉnh từ hai mươi ba độ lên hai mươi tám độ, đi tới bên cạnh anh, xóc chân trên đất lên, lần nữa đắp kín cho anh, khoác lên phía trên eo ếch.

"Ừ, anh rể, thật là nhanh, em không nhanh được." Trong phòng Lục Hữu Nhiễm truyền tới tiếng thét chói tai của Viêm Nhị.

Viêm Cảnh Hi hơi nhú chân mảy, phòng khách nghe rõ hơn nơi đó của cô.

May mà, Lục Mộc Kinh đã ngủ, nếu không anh nghe được, Viêm Nhị mất thể diện, cô cũng mất thể diện.

Lúc Viêm Cảnh Hi vừa định đi, đột nhiên, cổ tay bị nắm.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, nhìn về phía Lục Mộc Kinh, anh mở mắt trong suốt sâu xa nhìn, thẳng tắp khóa cô lại.

Thông qua ánh đèn mờ ở phòng khách, cô có thể thấy đôi mắt anh giống như viên đá ánh đen, giống như tinh quang ẩn núp ở trong bóng tối.

Phòng Lục Hữu Nhiễm vang lên thét chói tai và thanh âm mềm mại của Viêm Nhị.

Theo tiết tấu cô ta gào thét, Viêm Cảnh Hi hết cách nhịp tim tăng nhanh, khăn trương lên.

"Anh buông tôi ra." Cô hạ thấp giọng nói.

Ánh mắt Lục Mộc Kinh chậm rãi từ trên mặt cô chuyển qua ngực, sương mù trong mắt hiện lên một tầng sáng màu huyền ảo.

Lúc này Viêm Cảnh Hi mới nhớ tới, cô mặc chính là váy ngắn khoét ngực, bởi vì ra ngoài uống nước, không có phủ thêm áo khoác ngoài lông nhung, cho nên, vóc người đẹp đẽ đều hiện ra ở trước mặt anh.

Đặc biệt là, khe rãnh sâu bởi vì cúi thân thể càng nổi bật, tuyết trắng tròn trịa nồn nà giống như muốn từ trong quần áo nhảy ra.

Cô vội vàng dùng một tay kia che ngực.

Nhưng bởi vì cô đưa ra, đuôi váy kéo lên, lộ ra chân mảnh khảnh, cùng với viền quần màu đen.

Trong mắt Lục Mộc Kinh xẹt qua dị quang, chân mày nhíu lại, hầu kết chuyển động, thanh âm khàn khàn đích xác vang lên: "Cô cố ý?"

"Tôi không cố." Viêm Cảnh Hi gấp gáp lùi về sau.

Lục Mộc Kinh nắm bàn tay cô dùng một chút lực, cô ngược lại bởi vì lực quán tính mạnh mẽ ngã về phía Lục Mộc Kinh, chết từ tế cũng không xong đối với mềm mại đồ mộng của anh.

Dòng điện tê dại từ nơi chạm vào phát ra.

Mắt hạnh Viêm Cảnh Hi mở lớn, kinh ngạc há mồm ra, anh thuận lợi tiến vào trong miệng có hơi thở mùi đàn hương của cô.

Viêm Cảnh Hi chạm vào hồng xà ướt át của anh, trong nháy mắt hoảng hốt, chờ phản ứng kịp, bàn tay anh đã xuyên qua tóc cô, giữ phía sau đầu cô, không để cô có thể lùi bước tiếp nhận nụ hôn của anh.

Mà một khác bàn tay của anh cũng từ phía dưới làn váy của cô đi vào.

Cảm giác trước nay chưa có tán loạn ở trong thân thể cô.

Cô càng giống như là một đứa trẻ không biết làm sao, không khí bị hút sạch, vô tri vô giác, không khỏi khiến thân thể cô khô nóng như nhũn ra.

Một chút lý trí cuối cùng Viêm Cảnh Hi lưu lại, đẩy tay thô lỗ của anh ra.

Anh cũng không bắt buộc, từ hồng cô đi xuống.

Nhiệt độ bàn tay quá nóng, truyền đến trên da thịt cô, thâm nhập vào máu cô.

Không biết có phải cô chỉnh nhiệt độ máy điều hòa không khí cao hay không, chỉ cảm thấy rất nóng, trên lỗ mũi xuất hiện mồ hôi lóng lánh.

Mất thấy bàn tay anh đến nơi lưng quần cô, Viêm Cảnh Hi cong người lên lùi về sau, tận lực cách bàn tay anh xa một chút, không để cho anh được như ý.

Anh rất có kiên nhẫn, cũng rất cẩn thận, giống như là một thầy giáo có tu dưỡng tốt, hướng dẫn cô, thỉnh thoảng dịu dàng, thỉnh thoảng bá đạo, thỉnh thoảng sung mãn nắm trong tay, thỉnh thoảng lại cho cô không gian tự do.

Hôn từ môi cô dời về phía cổ cô.

Viêm Cảnh Hi nghe được mình nũng nịu cũng hoảng sợ, giống như không tự chủ bị nàng tiên cá đầu độc, rõ ràng không muốn, thanh âm kia lại dịu dàng giống như mời.

Viêm Cảnh Hi ảo não sắc mặt đỏ bừng, bàn tay đẩy mặt anh, nụ hôn anh lại tỉ mỉ rơi vào lòng bàn tay cô, tim đột nhiên nhảy một cái, giống như, có một luồng nhiệt không rõ truyền vào người cô.

Viêm Cảnh Hi thật sự là vội muốn chết, cô lại không dám lớn tiếng, sợ bị hai người bên trong nghe.

Nếu bọn họ ra ngoài, thấy một cảnh bốc lửa như thế, còn không biết Viêm Nhị muốn bịa đặt nói xấu thế nào!

Cũng không biết sao, cô cảm giác mình càng ngày càng vô lực.

Giống như là bị Lục Mộc Kinh làm ma pháp.

Phút chót, nghe được trong phòng vang lên thanh âm nhẹ nhàng của Viêm Nhị: "Anh rể, em đi về trước, nếu không bị chị phát hiện, em liền thăm!"

"Dựa vào!"

Có thể không cần giả bộ như thế không, không phải là cố ý để cô nghe được mới đụng vào mặt tường bên kia sao?

Mắt thấy Viêm Nhi muốn mở cửa, cô ta ra ngoài, nhất định có thể thấy cô và Lục Mộc Kinh trên ghế sa lon.

Viêm Cảnh Hi khấn trương trong đầu trống rỗng.

Chỉ cảm thấy bàn tay anh ôm thắt lưng cô dùng lực mạnh hơn, lật nghiêng thân vào trong.

Sức lực của anh quá lớn, Viêm Cảnh Hi bị bay lên không, theo bản năng bắt được cổ áo anh.

Cửa mở trong nháy mắt, ánh đèn bên trong từ trong khe cửa soi sáng ra, đồng thời rơi vào một góc trên ghế sa lon, cái chần che cả người cô.

Trên ghế sa lon rất hẹp, cô bị dính vào thân thể anh và phần lưng ghế sa lon, giữa hai người không có một chút khe hở.

Mặt vừa lúc ở vị trí trái tim anh.

Bởi vì quá gần, cô có thể nghe được âm thanh trái tim anh mãnh liệt nhảy lên, cùng tần số tiết tấu với nhịp tim của cô.

Hơn nữa chốt chính là, cô mơ hồ cảm giác được trên bụng có một vật rất nóng bỏng, giống như có sinh mạng, như mèo con làm nũng kẻ sát cô, càng ngày càng không mơ hồ.

Viêm Cảnh Hi gia tăng lực đạo nắm chặt quả đấm khắc chế khấn trương và sợ hãi của mình, cũng không dám thở mạnh.

Cô còn tưởng rằng anh trước trên cột cô chỉ là bởi vì vui đùa mà thôi.

Nhưng mà, anh hiện tại có phản ứng sinh lý đặc thù rõ ràng như thế, mang một người đàn ông thành thực đã tâm bùng bùng, cường thế bá đạo khác họa vô cùng nhuần nhuyễn.

Nếu như cô còn cảm thấy anh là đang nói đùa, đầu óc cô chính là bị cửa kẹp, tế bào toàn thân anh đều đã nói cho cô biết một tin tức nguy hiểm.

Anh muốn xâm lược cô!

Thân thể Viêm Cảnh Hi hơi run rẩy, cùng anh dựa vào ở chung một chỗ gần như thế, tương đương với bảo hồ lột da*, cô sẽ bị ăn xương đến cùng không thừa.

* Bảo hồ lột da: không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiệm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cô rốt cuộc có ý tứ gì với tôi?

Cô nghe được tiếng đóng cửa vang lên phía bên Viêm Nhi, lập tức đẩy thâm lòng ra để hít thở không khí mới mẻ, đồng thời đối diện với hai tròng mắt nhuộm đầy dục vọng của anh.

Nguy hiểm giống như một tia chớp xẹt qua tâm trí cô.

Viêm Cảnh Hi hoảng loạn muốn lật người ra khỏi người anh.

Cánh tay lại bị anh nắm lấy lần nữa.

Bàn chân lập tức sụt một cái đặt trước ngực anh. Mà nơi nào đó lại không biết sống chết nhắm ngay cái nơi đang khó chịu của anh. ____

Kích thích đột nhiên khiến cho cơ đùi của cô căng lên.

Viêm Cảnh Hi gắng sức kéo ngón tay anh ra muốn thoát đi.

Lục Mộc Kinh nhìn ra cô giả dựa, không hiểu nổi mục đích của cô gái này, lông mày cau lại, giọng nói khàn khàn hỏi: “Cô rốt cuộc muốn như thế nào? Muốn từ chối lại ra vẻ mời chào hay là lật mềm buộc chặt đây?”

“Cả hai đều không phải, anh mau buông tôi ra!” Viêm Cảnh Hi hạ thấp giọng nói.

“Cô đến tìm tôi không phải là muốn cùng tôi làm sao?” Lục Mộc Kinh nghi hoặc hỏi.

Cô ăn mặc như vậy, lại còn chủ động đến gần anh. Nghe âm thanh trong phòng kia quả thật khiến người ta cảm thấy cô có động cơ mờ ám.

“Tôi thật sự là chỉ đơn thuần giúp anh đắp chăn mà thôi!” Viêm Cảnh Hi cũng cảm thấy mình giải thích rất vô lực, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Chú Lục Mộc Kinh, tôi là vợ tương lai của cháu anh. Anh là trưởng bối của tôi, tôi thật sự không có ý muốn quyến rũ anh, cũng không dám quyến rũ anh, chuyện này thực sự chỉ là một hiểu nhầm mà thôi!”

“Biết bọn họ ở trong phòng làm gì sao?” Lục Mộc Kinh hỏi ngược lại, khuôn mặt Viêm Cảnh Hi càng hồng lên, không trả lời.

“Cô vẫn muốn gả cho Hữu Nhiễm?” Lục Mộc Kinh hỏi lại lần nữa.

“Vậy thì cô không ngại cùng mấy người phụ nữ hưởng chung một chồng?” Câu hỏi của anh càng ngày càng sắc bén, khiến cho Viêm Cảnh Hi không thể trả lời được.

“Đây là chuyện của tôi, không có quan hệ gì với Lục tiên sinh đúng không?” Viêm Cảnh Hi tiếp tục kéo bàn tay đang nắm chặt cánh tay cô ra.

Lục Mộc Kinh càng dùng sức nắm chặt, khóa hai cánh tay đang vùng vẫy của cô lại trước ngực, cũng có chút tức giận.

“Nói rõ ràng, cô đối với tôi rốt cuộc có ý tứ gì?” Lục Mộc Kinh trầm giọng hỏi, ánh mắt sắc bén khóa chặt trên người cô, giống như chỉ cần cô nói sai một chữ thôi cũng sẽ bị anh lăng trì xử tử.

“Tôi không có ý tứ gì với anh hết!” Viêm Cảnh Hi vô lực giải thích.

“Ồ quầy bar cô hỏi mượn dây lưng của tôi là có ý gì?” Lục Mộc Kinh hỏi.

“Đó là do chúng tôi đang chơi trò đại mạo hiểm!” Viêm Cảnh Hi trả lời.

“Vậy tại sao cô lại lên xe của tôi?” Lục Mộc Kinh lại hỏi.

“Đó là do tôi không bắt được xe!” Viêm Cảnh Hi thật thà nói.

“Vậy cô cố tình nói cho tôi biết cô là xử nữ thì sao?”

Đầu Viêm Cảnh Hi càng ngày càng lớn hơn, không ngờ cô lại để lại cho anh nhiều ấn tượng như vậy: “Tôi thật sự là xử nữ, không phải là cố tình nói cho anh nghe mà là anh trùng hợp nghe thấy!”

Lục Mộc Kinh nheo mắt lại, hàn quang trong mắt bắn ra, phán đoán nói: “Cho nên, cô đối với tôi không có loại ý tứ đó?”

Viêm Cảnh Hi gật đầu, gật đầu, lại gật đầu.

Trong mắt Lục Mộc Kinh có vẻ âm trầm, tia sáng trong mắt lóe qua, nhanh như tia chớp, lại có vẻ cực kì sắc bén: “Viêm Cảnh Hi, Lục Mộc Kinh tôi không thiếu phụ nữ, cũng không phải dạng phụ nữ tùy tiện nào cũng có thể đứng bên cạnh tôi. Cô xác định, thật sự không muốn làm người phụ nữ của tôi sao?”

Cô biết anh không thiếu phụ nữ, càng biết không phải loại phụ nữ tùy tiện nào cũng có thể ở bên cạnh anh. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy, một người cao cao tại thượng như thế, người đàn ông vừa có tiền vừa có quyền, cô không muốn trêu chọc.

“Không muốn, tôi xác định!” Viêm Cảnh Hi khẳng định nói.

Lục Mộc Kinh nhìn chằm chằm khuôn mặt quyết tuyệt của cô, sự khẳng định và phản lạnh lùng trong mắt cô khiến ánh mắt anh càng ngày càng sâu, càng ngày càng sâu. Sau đó, anh buông lỏng tay ra.

Viêm Cảnh Hi không nhìn ra chút cảm xúc nào từ vẻ ngoài cực kì bình tĩnh của anh, nhanh chóng đứng lên từ trên người anh, chạy thật nhanh về phòng mình. Khuôn mặt cô lúc này đỏ như tôm luộc, rất nóng, rõ ràng cô với anh cái gì cũng chưa làm, nhưng mà cảm giác nóng bỏng phát ra từ nơi nào đó của anh vẫn còn đọng lại trong trí nhớ của cô, đặc biệt là, cứng rắn.

Một đêm, Viêm Cảnh Hi ngủ cũng không ngon giấc, lăn qua lộn lại, mơ mơ màng màng, bởi vì không uống được nước mà cực kì khó chịu, nhưng mà cô lại không dám ra ngoài lần nữa, đèn gần sáng mới mơ hồ ngủ thiếp đi.

Đến sáng tinh dậy, đã là chín giờ.

May là sáng nay cô không có tiết, chỉ là buổi chiều phải đi học kiến trúc.

Viêm Cảnh Hi mở cửa, Viêm Nhị và Lục Mộc Kinh đã không có ở đây, chỉ còn Lục Hữu Nhiễm ngồi trên sofa, trong tay cầm một quyển tạp chí, tư thế ưu nhã, khí chất thanh lãnh. Vẻ lạnh lùng của người đàn ông này giống như là phát ra từ trong xương, bao phủ lên cả người cô.

Hắn cũng không thèm ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh nhạt: “Đồ dùng rửa mặt duy nhất đặt ở phòng rửa tay, chuẩn bị xong rồi đi ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Viêm Cảnh Hi đi rửa mặt trước, sau đó từ phòng rửa tay đi ra.

Hai chân gác lên nhau, để quyền tạp chí trong tay lên bàn trà, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng liếc nhìn vị trí đối diện với hắn, ý bảo cô ngồi xuống đó. Viêm Cảnh Hi nghi hoặc ngồi xuống.

“Tôi hôm qua, chuyện phát sinh trong phòng tôi, cô hẳn là biết đúng không?” Lục Hữu Nhiễm lạnh nhạt nhìn cô, mặt không biểu tình, giọng nói hơi lạnh, không đợi cô trả lời, đã trực tiếp tặng thêm một câu: “Tôi có hứng thú với em gái của cô hơn cô.”

Viêm Cảnh Hi nhướn mày, bình thản hỏi: “Cho nên là?”

Hắn cho là cô sẽ khóc sưng mắt, sống chết cầu xin, nhưng mà cô so với trong tưởng tượng của hắn còn trấn định hơn.

“Chuyện này là do tôi có lỗi trước, *ddlequydon* cho nên tôi sẽ để cô chủ động từ hôn.” Lục Hữu Nhiễm lạnh lùng nói.

Hiểu!

Đúng là chuyện tốt!

Viêm Cảnh Hi khẽ mỉm cười, ánh mắt lóe sáng, nói: “Lục thiếu gia không cần băn khoăn mặt mũi của tôi. Anh cao cao tại thượng, vạn người kính ngưỡng, không có lí do gì là tôi từ chối anh. Cho dù anh tìm em gái tôi, cũng chỉ là minh chứng anh thật tình mắt mà thôi, để anh từ hôn vẫn tốt hơn. Tôi chẳng qua chỉ là một cô gái nhỏ bé không đáng nhắc đến, Lục thiếu gia cự tuyệt tôi mới là hợp lí.”

Cảm giác cô cho hắn lúc này không quá giống nhau, Lục Hữu Nhiễm nhú chặt chân mày: “Phía bên ông nội tôi không thể để tôi chủ động nói ra.”

Viêm Cảnh Hi sững sờ.

Nếu cô có thể cự tuyệt đã sớm cự tuyệt, cần gì phải chờ đến bây giờ.

“Lục thiếu gia sẽ lấy Viêm Nhị sao?” Viêm Cảnh Hi dò hỏi.

Nếu như Lục Hữu Nhiễm cưới Viêm Nhị, như vậy Phùng Như Yên câu còn không được, sẽ chủ động yêu cầu cô phải buông tay.

“Đây không phải là vấn đề cô nên biết.” Lục Hữu Nhiễm ngạo mạn nói.

Viêm Cảnh Hi đã hiểu, người đàn ông trước mắt này chẳng qua là dùng Viêm Nhị để cảnh cáo cô, nhưng mà hắn tuyệt đối sẽ không cưới Viêm Nhị.

“Lục thiếu gia, nếu như anh cưới Viêm Nhị hãy nói với mẹ tôi, nếu mẹ tôi để cho tôi từ hôn, tôi sẽ lập tức nói với ông nội anh. Còn nếu như anh không lấy Viêm Nhị, vậy thì thật xin lỗi, tôi không thể đáp ứng anh. Tựa như anh không thể cự tuyệt ông nội của anh vậy, tôi cũng không thể cự tuyệt mẹ tôi.”

Lục Hữu Nhiễm nheo mắt lại, cười đều một tiếng, vẻ khinh bỉ giống như từ trong mắt trào ra, khinh bạc nhướn nhướn mày: “Cho nên, ý của cô là, cho dù tôi có chơi bời với bao nhiêu phụ nữ, cô cũng nhất quyết phải gả cho tôi?”

Viêm Cảnh Hi rất không thích dáng vẻ cuồng vọng và ánh mắt châm chọc không ai bì nổi của hắn. Theo lời của hắn, trong mắt Viêm Cảnh Hi lóe lên vẻ giao hoạt, da mặt dày nói: “Tôi đây cũng sẽ cùng nam nhân khác sinh non ba lần, Lục thiếu gia chơi nữ nhân, tôi chơi nam nhân. Điều nói vạt hợp theo loài, anh hãy suy nghĩ kĩ một chút đi!”

Lục Hữu Nhiễm cau mày lại, vẻ chán ghét không thèm nói đã hiện rõ trên mặt, gần như là cắn răng nghiêng lợi nói: “Cô muốn bao nhiêu tiền mới đồng ý từ hôn?”

Bao nhiêu tiền?

Ánh mắt Viêm Cảnh Hi trở nên mờ ảo, một nửa là ánh sáng, trong suốt lưu chuyển, một nửa là tính toán, xem xét thời thế.

Nếu như xét theo lương của người dẫn chương trình mà tính toán, một năm được mười lăm vạn, năm mươi năm là bảy trăm năm mươi vạn.

Hắn cuồng vọng như vậy, không làm thật một khoản thì thật đúng là có lỗi với danh hiệu Lục Đại thiếu gia của hắn.

Viêm Cảnh Hi hất cằm lên, thu hồi dáng vẻ tiểu bạch thỏ khéo léo, lười biếng đứng lên, tựa vào ghế sa lon, thêm mấy phần quyền rũ, xác định nói: “Nếu như bây giờ Lục thiếu gia cho tôi một trăm ngàn, tôi có thể đảm bảo, lập tức gọi điện cho ông nội anh từ hôn.”

Có một trăm ngàn, cô cũng không cần bằng tốt nghiệp nữa, cũng có thể mua phòng ở cho đám người Trương di, chiếu cố những đứa trẻ kia thật tốt.

Lục Hữu Nhiễm nhú chặt chân mày, không vui nói: “Trong mắt cô, tôi chỉ có giá một trăm ngàn?”

Viêm Cảnh Hi cười khê, bản thân cô vốn dĩ đã quyền rũ, lại cười như vậy, đúng là phong tình vạn chủng: “Đương nhiên không, là vị trí của bà nội Lục

Thiếu gia có giá trị một trăm ngàn!”

Anh, ở trong mắt tôi, chỉ là con cóc bốn chân, không đáng giá một đồng!

Lục Hữu Nhiễm nhìn Viêm Cảnh Hi bình tĩnh đàm phán trước mắt.

Cô cho hấn ấn tượng chỉ là một cô gái không có chủ kiến, hiền lành ngoan ngoãn, ném ở trên đường, trong đám người hấn cũng sẽ không chú ý.

Nhưng mà, cô bây giờ, lại có một loại hoa mỹ, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân giống như được rót thêm một cổ linh khí, khí tràng cường đại ung dung cũng khiến cho hấn không thể không nhìn thẳng.

Lục Hữu Nhiễm hồ nghi nói: “Tôi cho cô một trăm ngàn, cô lập tức gọi điện cho ông nội tôi!”

Viêm Cảnh Hi ưu nhã vuốt cằm.

Lục Hữu Nhiễm từ trong tây trang đắt tiền lấy ra một cái ví màu đen, sau đó lại rút ra một tấm thẻ vàng, đặt trên bàn. Ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy, đẩy đến trước mặt Viêm Cảnh Hi, lạnh lùng nói: “Trong này có một ngàn hai trăm vạn, mặt mã là 891015, bây giờ ngay lập tức gọi điện cho ông ngoại tôi.”

Viêm Cảnh Hi cầm tấm thẻ lên, nghi ngờ nói: “Sao tôi có thể xác định, trong này thật sự là một ngàn hai trăm vạn?”

Hấn hào phóng ai cũng biết, đây là lần đầu tiên bị người ta chất vấn như vậy, nhất thời không vui, giọng nói lạnh như băng: “Nếu không có một ngàn hai trăm vạn, cô lại gọi điện cho ông nội tôi lần nữa nói không từ hôn là được rồi!”

Viêm Cảnh Hi chuyển động tròn mắt sáng ngời, nghiêm túc suy nghĩ.

Có đạo lý!

Cô thoải mái thu tay lại, sáng khoái nói: “Đồng ý!”

Viêm Cảnh Hi lấy điện thoại ra gọi điện ngay trước mắt hấn, người nhận cuộc gọi là ông nội hấn, Lục Diệu Miêu.

Điện thoại nhận nghe.

Viêm Cảnh Hi nở nụ cười, mở miệng nói: “Gia gia, con là Viêm Cảnh Hi, là như vậy, con có thể không kết hôn với Lục Hữu Nhiễm được không?”

Viêm Cảnh Hi liếc mắt đẹp nhìn Lục Hữu Nhiễm vẫn đang cảnh giác lạnh lùng nhìn mình: “Dĩ nhiên không phải anh ấy bắt con nói vậy. Hữu Nhiễm lớn lên đẹp trai, tính tình tốt, gia thế cũng tốt, là một người chồng người người mơ ước. &diendanlequydon^ Nhưng mà con với anh ấy tính tình không hợp nhau, thật xin lỗi, ông nội, con chúc ngài thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!”

Viêm Cảnh Hi nói xong, vui vẻ cúp điện thoại, cầm túi xách của mình lên, đi thẳng ra cửa. Đến lúc đóng cửa, giống như nghĩ đến cái gì, nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt sáng ngời dừng trên người Lục Hữu Nhiễm, vui vẻ khoát tay: “Không gặp, thiếu gia!”

Sau khi Viêm Cảnh Hi đi, Lục Hữu Nhiễm vẫn còn hoảng hốt, cả quá trình, hình như là cô giả heo ăn thịt hổ, bày bày rập, rõ ràng là không muốn gả cho hấn, lại lừa của hấn một ngàn hai trăm vạn, sau đó không kết hôn, so với hấn còn vui vẻ.

Trong lòng Lục Hữu Nhiễm khó chịu, lại giống như ăn phải Hoàng Liên, mím môi mòng lại, tự mình chịu đựng.

Viêm Cảnh Hi trở lại kí túc xá, việc đầu tiên cô làm là mở máy tính, chuyển khoản.

Điện thoại của Phùng Như Yên gọi tới.

“Cảnh Hi, chú của Lục Hữu Nhiễm là thầy giáo hệ nghiên cứu sinh của con, con có biết hay không?”

“À.” Viêm Cảnh Hi đáp một tiếng, mở tài khoản ngân hàng.

“Bây giờ cậu ta đang ở trong trường học, mẹ đã an bài con chiếu cố vấn đề sinh hoạt ăn uống ngủ nghỉ của cậu ta, hôm nay con qua đó đi!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Ai cho anh mặc vào giúp tôi?

Ngón tay Viêm Cảnh Hi run lên một cái, khôi phục bình tĩnh, lưng dựa vào ghế, bàn tay tiếp tục thao tác chuột, ánh mắt tỉnh táo nhìn màn hình máy tính.

Phùng Như Yên đúng là muốn lợi dụng cô hết cỡ mà!

Ngay cả đưa dê vào miệng cạp cũng nghĩ ra!

Viêm Cảnh Hi nhếch khóe miệng, giọng nói có mấy phần khinh bỉ, ngạo mạn nói: “Mẹ, ngài có cảm thấy mình nhỉnh hơn quá mức rõ ràng hay không, có chút hạ thấp cấp bậc của mình đó!”

“Cái gì?” Phùng Như Yên không nghĩ đến một người khéo léo hạng nhất như Viêm Cảnh Hi lại nói ra câu này, giọng nói bén nhọn truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Lục thiếu gia không để tôi vào mắt, mẹ có làm nhiều việc hơn nữa cũng chỉ là vô ích mà thôi.” Viêm Cảnh Hi phán đoán nói, mở tài khoản ngân hàng, kẹp điện thoại vào giữa đầu vai và tai, nhập mật mã vào.

“Mày cũng tự hiểu lấy mình đấy nhì!” Phùng Như Yên trào phúng nói: “Nhưng mà, Lục lão gia tử lại coi trọng mày, cũng coi như là may mắn của mày.”

Viêm Cảnh Hi liếc về phía điện thoại, trong mắt thoáng qua vẻ không vui, khẽ cười nói: “Mẹ, con nghe nói lão gia tử đang độc thân, không bằng con trực tiếp gả cho ngài ấy!”

Phùng Như Yên sững sờ, tin là thật: “Mày đồng ý?”

Trong mắt Viêm Cảnh Hi lóe lên tia sáng giảo hoạt, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy buồn cười.

Cảm giác hơn người của Phùng Như Yên không biết là lấy ra từ đâu vậy, cảm thấy cô là người mặc cho bà ta lấy ra lợi dụng, uy hiếp rồi hy sinh?

Tưởng cô là nào tàn sao?

Viêm Cảnh Hi đùa giỡn Phùng Như Yên, giọng nói vui vẻ nói: “Đương nhiên là đồng ý, nếu lão gia tử coi trọng con, sau này con chính là lão phu nhân Lục gia, chờ thêm mấy năm, lão gia tử quy thiên, cái gì cũng là của con, con cần gì phải đi học nữa! Vẫn là dùng tiền mua bằng còn tốt hơn. Bây giờ con ngoan ngoãn đi theo lão gia tử, đến lúc đó con muốn đầu tư vào công ty nào thì đầu tư vào công ty đó!”

Phùng Như Yên đã nghe ra ý tứ châm chọc của Viêm Cảnh Hi, câu kinh quát lên: “Viêm Cảnh Hi, mày đừng có làm càn! Nếu không có tao, mày đã sớm chết đói rồi!”

Viêm Cảnh Hi lạnh nhạt cười một tiếng, trong mắt bật kín một tầng hơi nước.

Đã từng, cô cũng cho là như vậy. Cho nên, lúc cô tám tuổi đến Viêm gia liền giúp bọn họ giặt quần áo, quét dọn, nấu cơm, tận tâm tận lực dùng sức lao động của mình để báo đáp công ơn nuôi dưỡng của bọn họ!

Cho đến năm cô mười sáu tuổi, toàn thân nổi mụn nhọt màu đỏ, bắt đầu ngứa ngáy, tróc da, đặc biệt là trên mặt cũng bị cào ứa máu, không có chỗ da nào còn lành lặn. Bác sĩ nói cô bị mắc quái bệnh, phải đi bệnh viện lớn khám, cũng có thể sẽ lây bệnh. Phùng Như Yên lập tức đưa cô về chỗ Trương di, nói là cô trộm đồ nên không muốn tiếp tục nhận nuôi nữa.

Trương di dẫn cô đến bệnh viện lớn khám, tiêu hết tiền tiết kiệm, lại chăm sóc không quản ngày đêm.

Lúc đó cô cũng biết được lí do bọn họ nhận nuôi cô.

Phùng gia ở thời Phùng lão gia là gia đình giàu có, nhưng mà ở mấy năm kia, tiền bạc lấy chỗ nợ chấp vớ chỗ kia, người trong nhà cũng không ngừng đau ốm, đặc biệt là Viêm Nhị, cứ ba ngày thì hai ngày ngã bệnh.

Lúc đó Viêm Nhị không gọi là Viêm Nhị, mà là Viêm Cảnh Hi.

Bọn họ mời một đại sư.

Đại sư nói kiếp trước Viêm Nhị sát khí quá nặng, bản thân kỳ lạ, nhưng họ lại không phải gì khác mà là họ Viêm, song lửa, cho nên liên lụy người nhà, năm mười bốn tuổi sẽ có tai họa đỏ máu, phải đổi tên là Nhị, là cây cỏ, đổi lại mệnh cách, sinh cơ bùng bùng, rực rỡ hân lên.

Đại sư nói với bọn họ là phải đi cô nhi viện thu dưỡng một cô nhi có sinh nhật vào ngày cực tốt, cô gái này sẽ giúp nhà họ Viêm ngăn cản tai họa. Vì vậy mà bọn họ đã chọn cô, tên của cô đổi thành Viêm Cảnh Hi.

Mặc dù, xem bói cũng chỉ là lời nói vô căn cứ.

Không biết là trùng hợp hay là cái gì khác, sau khi cô đến nhà họ Viêm, Viêm Du Thành đột nhiên kí được rất nhiều hợp đồng lớn, thân thể Viêm Nhị cũng ngày càng tốt hơn. Viêm Cảnh Hi bị đuổi về cô nhi viện, ai ngờ một tháng sau, Viêm Nhị gặp tai nạn xe cộ, bắp chân bị gãy xương, cho nên Phùng Như Yên không biết xấu hổ lại đến tìm Trương di muốn nhận nuôi cô lần nữa. Nhưng mà lần này, Trương di lập tức cự tuyệt.

Phùng Như Yên làm cho trường học đuổi học cô, còn khắp nơi gây khó khăn cho cô nhi viện.

Tiền tiết kiệm của Trương di đều dùng để chữa bệnh cho cô, vấn đề ăn uống của những đứa trẻ khác lại gặp khó khăn.

Trương di mệt nhọc quá độ, bị té xỉu phải đưa vào bệnh viện.

Viêm Cảnh Hi thu thập một túi đồ nhỏ, đến tìm Phùng Như Yên, điều kiện tiên quyết là, bà ta phải đưa cho Trương di hai vạn đồng, sau đó không thể tiếp tục gây khó dễ cho cô nhi viện nữa.

Viêm Cảnh Hi mười sáu tuổi đã sớm hiểu chuyện, trưởng thành, có tư tưởng có chủ kiến riêng của mình.

Năm cô mười tám tuổi, bệnh tim của Trương di lại tái phát, phải làm giải phẫu ngay lập tức, nếu không sẽ chết.

Viêm Cảnh Hi cái gì cũng không có, đành phải đi mượn tiền Phùng Như Yên, bị bà ta cự tuyệt. Cô muốn hỏi vay Viêm Du Thành, nhưng lại bị bà ta ngăn cản.

Lần đó, cô thấy rõ đáng về chỉ vì tư lợi của người Viêm gia, vì vậy cô bán trứng, cứu Trương di.

Cũng chính là năm mười tám tuổi, cô thi đậu đại học Thanh Hoa, nhưng hết lần này đến lần khác, Phùng Như Yên xé hết giấy thông báo trúng tuyển của cô, giam cô lại, làm cô trẻ thời gian ghi danh, đẩy cô vào học viện quý tộc của anh trai.

Chứng chỉ của khoa chính quy cũng bị bà ta chèn ép, nói là sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh sẽ đưa cho cô, thật ra thì luôn lấy ra để uy hiếp lợi dụng cô. Viêm Cảnh Hi cũng biết điều đó, nhưng mà cô coi như không biết, không kháng nghị, không phản đối, chờ ngày tốt nghiệp đến.

Viêm Cảnh Hi nhập mật mã vào, hệ thống hiện ra dòng chữ ---

Tài khoản không có tiền?!

Viêm Cảnh Hi nhú chặt chân mày, không có tâm tư tiếp tục nói chuyện với Phùng Như Yên, nói: “Mẹ, con còn có việc bận, lát nữa sẽ liên lạc lại.”

Viêm Cảnh Hi cúp điện thoại, để lên bàn trà, lại nhập mật mã lần nữa, sau khi xác nhận thật cẩn thận mới nhấn chuột, hệ thống tiếp tục hiện lên dòng chữ vừa rồi.

Trong đầu Viêm Cảnh Hi tức giận muốn bùng nổ, vội vàng cầm điện thoại di động lên, gọi điện cho Lục Hữu Nhiễm.

Điện thoại kêu ba tiếng liền có người nhận.

Viêm Cảnh Hi điều chỉnh hô hấp, ổn định tâm thần, nở một nụ cười, hỏi: “Lục thiếu gia, trong tài khoản của anh không có tiền, anh có nhầm lẫn gì không đó?”

“Xin lỗi, chỗ này của tôi xảy ra chút chuyện, tôi không có ý định từ hôn nữa!” Giọng nói hơi lạnh của Lục Hữu Nhiễm truyền đến từ đầu dây bên kia.

Viêm Cảnh Hi ngây ngẩn cả người, chân mày nhú chặt lại, ánh mắt trầm xuống: “Có ý tứ gì?”

“Ý của tôi chính là, hiệp nghị trước đó của chúng ta hủy bỏ, tôi sẽ cưới cô!”

Viêm Cảnh Hi cười lạnh, cô có tốt tính hơn nữa, ân nhân hơn nữa thì trong nháy mắt cũng nổ tung, cả giận nói: “Lục thiếu gia ngay cả chút chữ tín cũng không có, cảm thấy chơi rất vui đúng không? Rất có ý tứ đúng không? Đùa giỡn người khác trong lòng bàn tay là hứng thú của anh sao?”

“Tôi không cần phải giải thích nhiều với cô, buổi trưa ông nội gọi cô tới ăn cơm, mười một giờ rưỡi trưa cô đến nhà trọ của tôi, chúng ta sẽ cùng đi.” Lục Hữu Nhiễm không vui nói.

Viêm Cảnh Hi tức giận đến hai mắt đỏ bừng, bật thốt lên: “Anh lấy cái gì cho rằng tôi sẽ đến?”

“Bởi vì đây là mệnh lệnh.” Lục Hữu Nhiễm khép lại tài liệu về Viêm Cảnh Hi, ánh mắt càng thêm lạnh lùng, nói: “Nếu như cô muốn tôi nói chuyện buổi sáng cho mẹ cô biết thì cô không cần tới nữa. Đúng rồi, tôi muốn nhắc nhở cô một điều, cô nhi viện trước kia của cô là vùng đất thuộc quyền sở hữu của Lục thị.”

“Mẹ nó!” Anh ta coi cô là quả hồng mềm mà nắn bóp đây mà, thủ đoạn uy hiếp cũng giống y hệt Phùng Như Yên, Viêm Cảnh Hi không nhịn được chửi tục một câu, trào phúng nói: “Anh đúng là có tư cách gọi Phùng Như Yên là mẹ! Ai không biết còn tưởng hai người là ruột thịt ấy chứ!”

Viêm Cảnh Hi nói xong những lời này lập tức cúp điện thoại.

Câu nói phía sau của cô Lục Hữu Nhiễm nghe không hiểu, nhưng mà một câu mẹ nó phía trước, nhân dân cả nước đều nghe hiểu.

Cô vậy mà dám nói mẹ nó với hắn.

Không có mấy người dám ở trước mặt hắn nói ra hai chữ này, đặc biệt là phụ nữ, cô tuyệt đối là người đầu tiên không sợ chết! Lục Hữu Nhiễm nhú mày kiểm, tiện tay ném thẳng tờ tài liệu về cô xuống mặt đất.

oOo

Mười một giờ rưỡi, Viêm Cảnh Hi xuất hiện ở tầng thứ tám, dùng sức nhấn mạnh chuông cửa, giống như là một loại phát tiết lửa giận của mình.

Lục Hữu Nhiễm mở cửa. Tây trang tối màu mặc trên người hẳn xác thực có một loại sắc lạnh băng hàn, một đôi con ngươi âm trầm khóa chặt trên người Viêm Cảnh Hi, cảm hơi giương lên, vẻ mặt không vui.

Rõ ràng cô mới là người nên tức giận mới đúng!

“Trùng cái gì mà trùng! Chẳng lẽ Lục thiếu cảm thấy anh trùng tôi sẽ làm tôi mất đi một miếng thịt hay sao?” Viêm Cảnh Hi nắc trề miệng, lông mày thanh tú cũng cau lại, giọng điệu nghiêm trọng lại nghiêm túc nói: “Anh thực sự không muốn từ hôn sao? Chúng ta ở cùng một chỗ sẽ không hạnh phúc!”

“Định nghĩa hạnh phúc của tôi và cô không giống nhau, đối với tôi mà nói, vợ cũng chỉ là một loại bài trí.” Lục Hữu Nhiễm lạnh lùng nói.

“Xem ra anh còn rất vội vã muốn cưới tôi nha. Ông nội đã hứa cho anh chỗ tốt gì rồi?” Viêm Cảnh Hi suy đoán nói.

Trong mắt Lục Hữu Nhiễm lóe lên một tia kinh ngạc, cô gái này so với hần tưởng tượng còn thông minh hơn. Rất nhanh, trong mắt hắn lại khôi phục cảm giác lạnh như băng quen thuộc.

Ông nội đúng là hứa hẹn cho hắn chỗ tốt. Chỉ cần hắn cưới cô, sau đó đẻ cô sinh con cho hắn, ông nội sẽ cho hắn cả tập đoàn Lục thị!

Cưới ai đối với hắn cũng không có gì khác nhau, vậy thì hắn sẽ cưới người mang lại lợi ích lớn nhất cho hắn.

Hắn trầm mặc, Viêm Cảnh Hi đã hiểu, cười lạnh một tiếng, chắc chắn nói: “Tôi đảm bảo, đây sẽ là quyết định sai lầm nhất trong cuộc đời anh!”

Bởi vì, cô sẽ không để cho bọn họ được như ý.

“Đi thôi.” Viêm Cảnh Hi xoay người đi về phía hành lang.

Lục Hữu Nhiễm bất lấy cớ tay cô.

Viêm Cảnh Hi cả kinh, cô không thích người khác chạm vào mình, đặc biệt là người đàn ông trước mắt đã từng lên giường với Viêm Nhi, ai biết tay của hắn có sạch sẽ hay không.

Trong mắt Viêm Cảnh Hi lóe lên vẻ phiến não, hất tay hắn ra.

Lục Hữu Nhiễm lần đầu tiên bị phụ nữ ghét bỏ như vậy, trong mắt xẹt qua một tia sắc bén, hai tay kiềm chế bả vai của Viêm Cảnh Hi, lạnh lùng nói: “Cô ăn mặc như vậy đi ra ngoài rất mất thể diện của tôi, quần áo đặt trên ghế sa lon, mau thay vào đi.”

Lúc trước cô về ký túc xá đã đổi áo sơ mi và quần jean, cô cảm thấy rất tốt, không vào được mắt bọn họ, cô cũng không có biện pháp.

Viêm Cảnh Hi hất bàn tay trên bả vai mình ra lại bị hắn dùng lực đạo lớn hơn, khiến cho cánh tay cô phát đau.

Cô căn bản là không thoát ra được!

Viêm Cảnh Hi cắn răng, hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình, bất đắc dĩ nói: “Lục thiếu gia, anh muốn tôi thay quần áo thì cũng phải buông tay ra trước chứ. Anh làm như vậy tôi thay quần áo kiểu gì?” Lục Hữu Nhiễm hơi sửng sốt, buông lỏng tay ra.

Viêm Cảnh Hi đi qua bên người hắn, cầm túi quần áo lên, nhìn về phía mấy phòng ngủ.

Phòng của Lục Hữu Nhiễm, cô không muốn vào, nói không chừng còn có thể nhìn thấy thứ ghê tởm gì đó!

Gian phòng tốt hôm qua Viêm Nhi dùng, cô cũng không muốn vào, nói không chừng lại bước vào cái nơi ghê tởm gì đó!

Nói chung thì, gian phòng ở giữa là phòng của Lục Mộc Kinh, nhưng mà tối hôm qua cô ngủ ở đó, ít ra còn sạch sẽ hơn nhiều.

Cô đẩy cửa phòng Lục Mộc Kinh ra, lấy quần áo từ trong túi.

Là váy nhãn hiệu CARVEN, màu trắng, chất liệu vô cùng tốt lại ưu nhã cảm tính. Nhưng mà, khóa kéo của nó là ở sau lưng!

Viêm Cảnh Hi thò tay ra sau lưng kéo khóa, không biết có phải là khóa bị hỏng hay không mà mãi không kéo lên được, tay cô cũng run hết cả lên rồi.

Lục Mộc Kinh đẩy cửa ra, đập vào mắt chính là phần lưng đang lộ ra của cô, da thịt trắng mịn, nõn nà như bạch ngọc, được váy màu trắng tôn lên, hai chân càng thêm thon dài trắng nõn.

Lục Mộc Kinh đến gần, bàn tay lơ đãng bao lấy cả bàn tay nhỏ nhắn của cô, ngón tay thon dài kéo khóa lên.

Viêm Cảnh Hi cho là Lục Hữu Nhiễm, phiền não quay đầu lại, thấy là Lục Mộc Kinh, mắt hạnh xinh đẹp đầy vẻ kinh ngạc, còn chưa hề suy nghĩ đã bật thốt lên: “Ai cho anh kéo lên giúp tôi?”

Lục Mộc Kinh tà mị nâng lên khoe môi, nhìn phía sau của cô, tỉnh táo nói: “Ý của cô là muốn lộ cho tôi nhìn? Vậy thì tôi sẽ giúp cô cởi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Chi Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bị áp xuống tới nhận thầu

Viêm Cảnh Hi ý thức được mình nói sai, ảo não nhủ lại đôi mi thanh tú, vì làm sạch quan hệ của anh và cô, trong con người đen lóe qua một tia linh quang, cố ý nói: “Lát nữa tôi sẽ đến nhà ông nội ăn cơm, Hữu Nhiễm đã nói ông nội muốn gặp tôi.”

Ý của Viêm Cảnh Hi chính là, để cho anh nhớ rõ sự thật rằng cô là vợ của cháu anh, từ đó chú ý giữ khoảng cách.

Lục Mộc Kinh ý vị thâm trường cười khê một tiếng, ánh mắt nhìn xuống hai tròng mắt đang lóe lên của cô, trong đôi mắt thâm thúy ánh lên hai bóng dáng nho nhỏ của cô, phá lệ rõ ràng, trầm giọng nói: “Cô không cần cố ý nói cho tôi biết những việc cô làm hôm nay. Hôm qua cô đã nói rõ ràng, Viêm tiểu thư, tôi nghĩ tôi có nghĩa vụ nhắc nhở cô, nếu như cô muốn giữa cô với tôi giữ một khoảng cách thì trước hết chính bản thân mình phải kiên định không lay chuyển được, nhìn thấy tôi thì đừng đỏ mặt, lại còn có những hành động dễ gây hiểu lầm như vậy, hơn nữa...”

Lục Mộc Kinh từng bước tiến về phía cô, cơ ngực chỉ cách cô khoảng ba phân. Viêm Cảnh Hi theo phản xạ có điều kiện giơ tay ngăn cản anh lại. Bàn tay rõ ràng có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực và tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ của anh.

Viêm Cảnh Hi càng thêm co quắp, lông mi khẽ rung động, phòng anh giống như đang phòng sói vậy.

Lục Mộc Kinh thấy cô khản trương, nụ cười càng lớn hơn, trần thuật nói: “Cô cố tình nói muốn đi gặp ba tôi, khiến cho tôi cảm thấy, cô đang ám chỉ tôi phải làm một chút gì đó ~”

Cướp cô đâu! Đây là ba chữ đầu tiên hiện lên trong đầu cô. Viêm Cảnh Hi cười nhẹ một tiếng, lui về phía sau vài bước, buông bàn tay đang đặt trên ngực anh ra, điều chỉnh hô hấp, đứng lí hợp tình nói: “Lục tiên sinh đứng là suy nghĩ nhiều, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám!” Nói xong, dư quang liếc thấy Lục Hữu Nhiễm đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng, thân thể run lên một chút, không khỏi chột dạ, nhịp tim cũng tăng nhanh, cúi thấp đầu, tiếp tục lùi thêm vài bước.

Phải cách Lục Mộc Kinh xa thêm một chút.

Lục Mộc Kinh dùng đuôi mắt liếc Viêm Cảnh Hi một cái, nâng mắt nhìn thẳng vào Lục Hữu Nhiễm, cười như không cười nói: “Ngượng ngùng, giống như ta vừa quấy rầy đến hai đứa thì phải.”

“Không có, chú út, chú trở về lúc nào vậy?” Lục Hữu Nhiễm kinh ngạc hỏi.

Lục Mộc Kinh một tay cầm trong túi quần, thân thể thẳng tắp, thản nhiên giải thích: “Mới vừa. Có mấy thứ rơi ở trong phòng, trở về lấy, không nghĩ tới Viêm tiểu thư vẫn còn ở đây.”

Lục Mộc Kinh đạm mạc nhìn Viêm Cảnh Hi một cái, ánh mắt mới lạ, giống như chỉ là hai người xa lạ, lơ đãng chạm mặt mà thôi.

Anh nói xong, giống như không nhìn thấy bọn họ, đi thẳng đến tủ trước đầu giường, mở ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một cái đồng hồ đeo tay, tự phụ đeo vào phía trên ống tay áo sơ mi trắng.

Viêm Cảnh Hi nhìn bóng lưng ngạo nghễ thản nhiên của anh, giống như người trong lòng có quỷ chỉ có một mình cô.

Nhưng mà rõ ràng cũng không có gì mà, đúng không?

Viêm Cảnh Hi suy nghĩ một chút lại cảm thấy buồn cười, sao cô lại tiếp tục suy nghĩ nhiều nữa đây? Hơn nữa, phương thức xử lí của Lục Mộc Kinh gọn gàng dứt khoát hơn cô nhiều, giống như từ đầu đến cuối đều là một mình cô tự mình đa tình.

Hoặc là, ngay từ đầu, Lục Mộc Kinh chỉ là chơi đùa với cô mà thôi.

Viêm Cảnh Hi đi về phía Lục Hữu Nhiễm, cũng giống như là không để mắt tới sự tồn tại của Lục Mộc Kinh, thản nhiên hỏi: “Có thể đi được chưa?”

Lục Hữu Nhiễm lạnh nhạt liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một cái, lại nhìn về phía Lục Mộc Kinh, hỏi: “Chú út, vừa đúng lúc chú trở về, có muốn cùng đi không?”

Trong lòng Viêm Cảnh Hi cả kinh, chẳng lẽ lần này đi gặp ông nội của Lục Hữu Nhiễm, Lục Mộc Kinh cũng cùng đi? Chỉ cần nghĩ đến phải cùng người đàn ông nhìn qua ôn hòa kỳ thực phức tạp kia ngồi cùng bàn ăn cơm, trong lòng cô lập tức có chút co quắp, cúi mi mắt xuống, che đi hai tròng mắt, tận lực làm cho bọn họ không nhìn thấy tâm tư của cô.

Lục Mộc Kinh xoay người, lạnh nhạt liếc nhìn Viêm Cảnh Hi một cái, thu trọn vẻ kinh hoàng của cô vào trong mắt, nở nụ cười ôn hòa ưu nhã, thản nhiên nói: “Không cần, buổi trưa ta đã đi lấy xe, hai đứa cứ đi trước đi.”

Sau khi Viêm Cảnh Hi thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng lập tức lại căng lên. Anh nói như vậy có nghĩa là lát nữa cũng sẽ đi.

“Bạn gái của con hình như rất khẩn trương?” Lục Mộc Kinh đột nhiên lên tiếng, kéo sự chú ý về phía Viêm Cảnh Hi, khiến cho Lục Hữu Nhiễm cũng quay sang nhìn cô.

Viêm Cảnh Hi liếc nhìn Lục Mộc Kinh một cái, trên mặt anh rõ ràng còn mang theo nụ cười ưu nhã, nhưng mà sao cô lại cảm thấy nụ cười đó lại giấu đầy dao găm sắc bén có thể giết người trong vô hình đây?

Viêm Cảnh Hi nắm quả đấm, điều chỉnh hô hấp, giống như cười một tiếng, sáng rỡ như ánh mặt trời, giải thích nói: “Lần đầu tiên đến nhà gặp ông nội, có cháu dâu nào lại không khẩn trương, còn mong rằng chú út bỏ qua cho.”

Hồ ồ! Đây chính là trực giác của Lục Mộc Kinh mách bảo, con người thâm thúy càng thêm sâu thẳm, thoáng qua một đạo quang mang, khóe miệng nâng lên, ý vị thâm trường hỏi: “Lúc nào ta lại không buông tha Viêm tiểu thư chứ?”

Trên mặt Viêm Cảnh Hi hơi hơi phát sốt, không hiểu sao lại giống như có cảm giác anh đang ám chỉ cô tự mình đa tình.

“Vậy trước tiên cảm ơn. Hữu Nhiễm, chúng ta đi thôi.” Lần này Viêm Cảnh Hi chủ động đi đến bên cạnh hắn, cũng không ôm cánh tay của hắn mà dừng lại trong khoảng cách an toàn, tặng cho hắn một nụ cười rạng rỡ.

Lục Hữu Nhiễm liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, chân mày hơi nhíu lại, càng ngày càng cảm thấy, cô không giống như trong tưởng tượng của hắn.

Viêm Cảnh Hi và Lục Hữu Nhiễm vừa bước ra ngoài cửa, Viêm Cảnh Hi đã nghe thấy giọng nói ngọt ngào của một nữ sinh truyền đến: “Hữu Nhiễm.”

Viêm Cảnh Hi quay đầu nhìn lại, nhìn theo hướng thanh âm phát ra, là một cô gái đáng đáp xinh đẹp lại mềm mại đáng yêu, mắt to chớp động lấp lánh quang mang, vô cùng động lòng người.

Nhìn kiểu này, sẽ không phải là bạn gái Lục Hữu Nhiễm đấy chứ?

Viêm Cảnh Hi liếc mắt một cái nhìn Lục Hữu Nhiễm, vẻ mặt của hắn chẳng có chút biến hóa nào, ánh mắt vẫn như cũ lạnh như băng tới thấu xương, nhưng trong đó lại hàm chứa một chút phiền não rất nhỏ, chứng minh hắn biết cô gái này.

Cô gái đi về phía Lục Hữu Nhiễm, dừng lại trước mặt hắn, nước mắt lập tức chảy ra, dịu dàng nói: “Hữu Nhiễm, sao lâu rồi anh lại không đến tìm em? Em rất nhớ anh.”

“Nếu là rất lâu rồi, cũng đủ thời gian để cho cô quên tôi.” Vẻ mặt Lục Hữu Nhiễm lạnh băng, lạnh giọng nói.

Cô gái không nhận được bi thương, mím môi, không thể tin, nghẹn ngào nói: “Anh thật sự không cần em nữa sao? Trước kia chúng ta ở bên cạnh nhau vui vẻ như vậy mà!”

Lục Hữu Nhiễm liếc nhìn cô gái đang khóc thút thút, không chút tình cảm nói: “Tôi không nhớ rõ là thời điểm nào đã từng thích cô? Nếu cô chỉ là lúc lên giường thì...”

Lục Hữu Nhiễm cong lên đôi môi lạnh bạc: “Hoặc là, một thời gian nữa tôi lại đến tìm cô.”

Viêm Cảnh Hi nhướn mày, ánh mắt khinh bỉ lướt qua khuôn mặt lạnh lùng của Lục Hữu Nhiễm.

Mẹ nó, hắn ta coi cô là người chết hay sao? Cho dù cô cũng không nguyên ý gả cho hắn, nhưng ít nhất ở trước mặt người ngoài, cô vẫn là vị hôn thê trên danh nghĩa của hắn, hắn cũng phải cho cô chút tôn trọng chứ!

Suy nghĩ một chút nếu sau này cô gả cho hắn, cuộc sống trong tương lai cũng thật đáng buồn.

Nếu để cho Lục Mộc Kinh biết, không biết anh còn khinh bỉ cô thế nào nữa. Đúng là tìm đường chết mà!

“Anh thật sự sẽ đi tìm em sao?” Cô gái ôm hy vọng hỏi.

Viêm Cảnh Hi thở dài, lắc đầu một cái.

Con gái bây giờ có phải quá ngu ngốc hay không, rõ ràng bị người ta coi như công cụ còn tưởng rằng người ta thích mình, cũng không nghĩ xem cái loại đàn ông này có thể đối xử với vợ của mình như vậy, cho dù có đoạt được, hắn cũng có thể đối xử với cô ta như vậy.

“Tôi nói này tiểu thư, cô không nhìn thấy bên cạnh còn có một người sống sờ sờ đây sao? Cô muốn sống mạnh khỏe thì khiêm tốn một chút, ở trước mặt

người khác diễn cảnh ân ái, sẽ chết sớm đó.”

Cô gái nghe được Viêm Cảnh Hi chen miệng, kinh ngạc nhìn về phía cô, lại nhìn về phía Lục Hữu Nhiễm về mặt không chút cảm xúc, sau đó nhớ tới bọn họ từ trong cùng một phòng bước ra, không bình tĩnh hỏi: “Cô chính là cái người bị chỉ cười Bạch Liên Hoa?”

Bạch Liên Hoa? “Ha ha” Viêm Cảnh Hi đã nghe được xưng hô này từ miệng người thứ hai rồi.

Cô nâng trong mắt quyền rũ, cười nói: “Người ngoài nề tình, tặng cho tôi một cái danh hào văn nhã dễ nghe như vậy. Nếu như đã biết tôi là ai, vậy thì đừng có ở trước mặt tôi lúc ẩn lúc hiện, Bạch Liên Hoa là phải khóc khóc nháo nháo, lúc mà tôi đau khổ đến ruột gan đứt từng khúc là phải đòi sống đòi chết, tôi chết cũng không sao cả, chỉ sợ là dọa chết cô thôi.”

Cô gái nghe Viêm Cảnh Hi nói như vậy, hơi hơi sùng sốt, nước mắt cũng ghen, không chảy xuống tiếp được, xoay người, nắm chặt tay Lục Hữu Nhiễm, đôi mắt đẹp hàm chứa nước mắt, có một loại động lòng người khác: “Hữu Nhiễm, em ở nhà chờ anh, em có chuyện rất quan trọng, rất quan trọng muốn nói với anh.”

Viêm Cảnh Hi thở dài lần nữa, lắc lắc đầu, thôi, người ta đã nỡ tàn rồi, khi dễ người ta tiếp cũng không tốt.

“Hai người nói chuyện tiếp đi.” Viêm Cảnh Hi định xoay người vào trong nhà, chuẩn bị nhắm mắt làm ngơ.

Đột nhiên cổ tay bị người nắm lấy, Lục Hữu Nhiễm dùng khẩu khí ra lệnh, nói: “Mau xử lý chuyện này cho tôi!”

Mẹ nhà hân! Đi vệ sinh còn đòi người ta chùi đít giúp, bằng cái gì chứ? Viêm Cảnh Hi cười khò một tiếng, trong mắt thoáng qua một tia giảo hoạt, giương lên nụ cười vô tội tiêu chuẩn, nói: “Anh xác định chứ?”

“Loại việc này để cô xử lý tương đối tốt.” Lục Hữu Nhiễm trầm giọng nói.

Đúng vậy. Hậu cung của Hoàng Đế ngày xưa đều để cho Hoàng Hậu đến dọn dẹp cục diện rồi rửa. Nhưng mà, bây giờ không phải cổ đại, Lục Hữu Nhiễm cũng không phải Hoàng Đế. Để cho cô đến xử lý?...Ha ha!

Trong lòng Viêm Cảnh Hi bật cười, xoay người, nói với cô gái còn đang hai mắt đầm lệ: “Tiểu thư à, cô ngàn vạn lần đừng làm việc ngu xuẩn nha, người khác nhảy nhảm vào cái hố đã có người chiếm còn nghĩ cách bò ra ngoài, cô tiến vào nhà vệ sinh công cộng còn không biết cách mà lui ra sao?”

Cô gái kia sùng sốt, Lục Hữu Nhiễm cũng sùng sốt, nhủ chặt chân mày, không ý thức được Viêm Cảnh Hi đang nói cái gì, ánh mắt lạnh như băng quét về phía cô: “Có ý tứ gì?”

Viêm Cảnh Hi mím môi liếc mắt về phía Lục Hữu Nhiễm, mắt đẹp có vẻ vô tội tron to: “Chẳng lẽ tôi nói sai sao?”

“Nếu như hân là nhà vệ sinh công cộng, thì sao cô còn phải ở cùng với hân!” Cô gái không bình tĩnh, ở một bên quát.

Viêm Cảnh Hi nở nụ cười, vành mắt cong cong phá lệ sáng ngời, ngón tay chỉ lên trên đầu, tự giễu nói: “Không có biện pháp, đây là bị phía trên áp xuống nhận thù.”

Cô gái lại lần nữa ngây ngẩn cả người, thấy Viêm Cảnh Hi giảo hoạt, bất kể cô ta nói cái gì, Viêm Cảnh Hi đều có thể đánh lại. Lúc này cô gái cũng không biết phải nói gì, do dự mấy giây, cắn cắn môi, trong mắt mang theo nước mắt, khản cầu Viêm Cảnh Hi: “Tôi đang mang thai con của Hữu Nhiễm, cô đừng làm người phụ nữ xấu xa có được không? Trả ba đứa nhỏ lại cho tôi được không?”

Viêm Cảnh Hi tỉnh táo nhìn cô gái trước mắt, ánh sáng trong mắt không ngừng lưu chuyển.

Thì ra đây là chuyện quan trọng cô gái muốn nói.

Dưới tình huống bình thường, mẫu bằng tử quý, cho dù là vợ cả cũng phải nhường nhịn, cô chẳng qua chỉ là vị hôn thê, chẳng có lập trường gì để nói chuyện. Cô cũng không thể vì mình nhất thời cao hứng mà làm hại một tiểu sinh mệnh. Dù sao thì, cô cùng lắm cũng chỉ là một người ngoài cuộc.

“Muốn thì lấy đi đi.” Viêm Cảnh Hi hào phóng nói.

Lục Hữu Nhiễm vẫn nhìn chằm chằm vào Viêm Cảnh Hi, mỗi một câu nói của cô vừa thốt ra, sắc mặt của hân lại đen thêm một phần. Môi mím lại, ánh mắt càng ngày càng sắc bén, chính thời điểm Viêm Cảnh Hi nói ra câu cuối cùng, lạnh lùng mở miệng nói: “Ồ trong mắt cô tôi là một cái đồ vật sao? Cô muốn cho người nào thì có thể cho người đó?”

Viêm Cảnh Hi rất nghiêm túc lắc đầu, đôi mắt sáng ngời giống như là khám vào hai ngôi sao, lấp lánh như ngọc: “Dĩ nhiên không phải, trong mắt tôi anh không phải là đồ vật, mà là địa điểm!”

Bạn đang đọc truyện *Chỉ Nhiễm Thành Hôn (Ông Xã Đừng Quá Gấp)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

